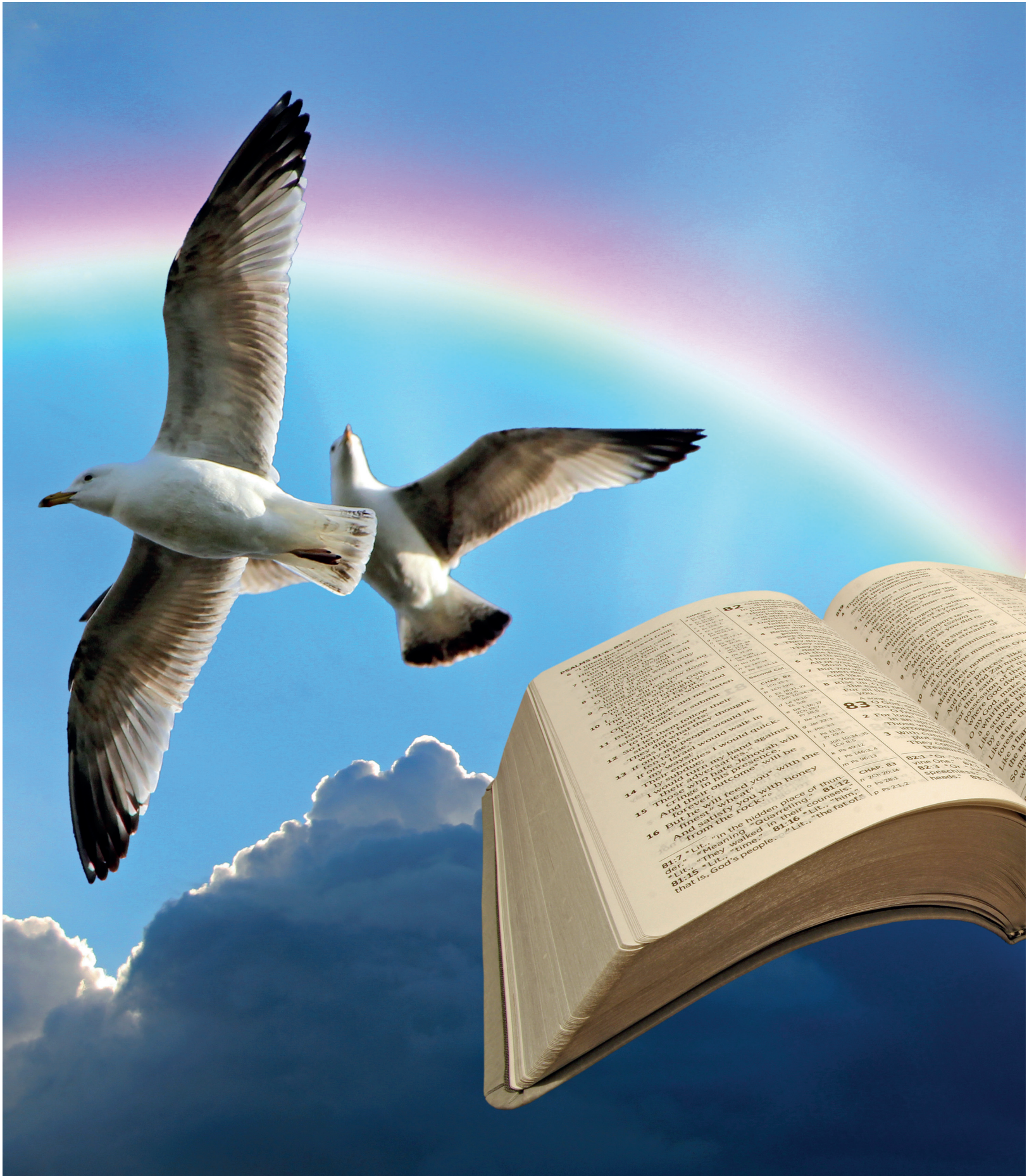

Promise

The mannummer ProLife

Het recht op leven: wan

Inleiding

In de loop van de geschiedenis zijn er in de abortusdiscussie veel criteria genoemd om te beoordelen wanneer een menselijk organisme in zijn ontwikkeling het punt bereikt heeft waarin het volledig mens genoemd kan worden. Sommige criteria zijn gebaseerd op zogenaamde ‘beslissende’ momenten in de ontwikkeling van de foetus. Andere criteria berusten op bepaalde voorwaarden waaraan een wezen, al of niet geboren, moet voldoen om als een menselijk wezen beschouwd te worden.

En weer anderen beweren dat er geen ‘beslissend’ moment is, maar dat, naarmate de ongeborene groeit, er steeds meer aanspraak op het mens-zijn mogelijk is. Ik ben van mening dat al deze standpunten gebrekkig zijn. In dit artikel zal ik verdedigen dat het pro-life standpunt, dat inhoudt dat volledig mens-zijn begint bij de conceptie, het meest coherent is en in overeenstemming met onze fundamentele waarden. Om dit standpunt adequaat te verdedigen, zal ik in dit artikel kritiek leveren op enkele criteria die worden gehanteerd tegen de pro-life visie..

Agnostisch criterium: “Niemand weet wanneer het leven begint”

Vanuit de abortus-lobby wordt vaak beweerd dat niemand weet wanneer het leven begint. Die formulering is niet scherp genoeg. Want niemand die iets weet van de prenatale ontwikkeling, twijfelt er één moment aan dat het individuele biologische leven vanaf de conceptie al aanwezig is. Wat de voorstanders van abortus met die uitspraak waarschijnlijk bedoelen is dat niemand weet wanneer het volledige mens-zijn in het proces van de menselijke ontwikkeling van het individu in de baar-

moeder bereikt wordt. Omdat niemand weet wanneer het leven begint, claimt men vanuit een juridisch standpunt dat abortus legaal moet blijven. Ik denk dat je dit standpunt met vier argumenten kunt bestrijden (1):

Het is een tweesnijdend zwaard. Als niemand weet wanneer het ‘volledige mens-zijn’ bereikt is, dan kunnen we niet verhinderen dat een satansaanbidder, die gelooft dat de mens pas volwaardig is op tweejarige leeftijd, zijn anderhalfjarige zoon offert aan de boze. Immers, wie weet wanneer het leven begint?

Als het waar is dat we niet weten wanneer het mens-zijn begint, dan is dat juist een uitstekende reden om de ongeborene niet te doden, omdat we het risico lopen een menselijk wezen met een volledig recht op leven te doden. Als jagers bij ieder geluid uit de struiken gelijk zouden schieten zonder echt te weten waarop, zou het jagen snel verboden worden. Onwetendheid omtrent de status van een wezen is geen rechtvaardiging het om te brengen.

Omdat we alle biologische prenatale feiten over de ontwikkeling kennen, hebben we uitstekende redenen om aan te nemen dat alle kenmerken van het mens-zijn aanwezig zijn bij de conceptie en dat de aard van zowel het prenatale als postna-

tale bestaan een kwestie is van ontplooiing van menselijke groei en ontwikkeling, die in feite pas ophoudt bij de dood. Met andere woorden: ongeborenen zijn net als de rest van ons niet mogelijke/potentiële mensen maar mensen met veel potentieel!

Door het om praktisch iedere mogelijke reden toelaten van abortus tijdens de negen maanden durende zwangerschap, hebben abortus-activisten omwille van allerlei praktische doeleinden in feite beslist wanneer het volledig menszijn bereikt is. Ze hebben besloten dat dit het moment van de geboorte is. Dezelfde lobbyisten die beweren dat niemand weet wanneer het leven begint, handelen vanuit het standpunt dat leven begint bij de geboorte, hoewel enkele van hen zoals Peter Singer en Michael Tooley ook spreken van kindermoord. (8) Hun daden spreken een duidelijker taal dan hun woorden!

Sommige abortus-activisten beweren zelfs dat de persoonlijkheid bij de conceptie een religieus geloof is, een niet-bewijsbaar biologisch feit. (9) Dit overigens tot schaamte van andere aanhangers van abortus. Wat zou men mogelijk bedoelen met een dergelijke aanname? Beweert men dat religieuze claims in principe wetenschappelijk onbewijsbaar zijn? Als dat zo is, heeft men ongelijk, want vele religies zoals

Wanneer begint het leven?

het christendom en de islam geloven dat de fysieke wereld echt bestaat, hetgeen een belangrijke aanname in de wetenschap is.

Er zijn ook religies die het letterlijke bestaan van de fysieke wereld ontkennen zoals Christian Science en sommige denominaties van het Hindoeïsme. (10) Maar misschien zijn de 'vrije keuze' aanhangers van abortus van mening dat de biologie ons niets vertelt over de waarden. Als dat zo is, is het deels waar en deels onwaar. Het is in zoverre waar dat de fysieke wetenschappelijke feiten van zonder enige morele reflectie van onze kant niet vertellen wat waar en niet waar is. Maar het is niet waar dat de fysieke wetenschappelijke feiten van ons niet kunnen vertellen op wie we de waarden waarvan we ons bewust van zijn, moeten toepassen. Als ik bijvoorbeeld met mijn auto in de richting van een levende vrouw of een etalagepop rijd, kan biologie mij helpen om te voorkomen dat ik geen moord pleeg. Het rijden over een etalagepop is geen doodslag, maar een levend mens aanrijden wel!

Waarschijnlijk is het net andersom, namelijk dat als de 'vrije keuze' lobby beweert, dat menselijk leven als iets filosofisch beschouwd moet worden, dit ook niet wetenschappelijk bewezen kan worden. Is het dan ook niet zo dat de overtuiging, waar veel mensen anders over denken, dat een vrouw recht heeft op abortus geen wetenschappelijke is, maar een filosofische overtuiging is waarover men van mening kan verschillen?

Als het pro-life standpunt niet in de wet kan worden vastgelegd omdat het een religieus-filosofisch standpunt is, dan geldt dit ook voor de standpunten van de pro-abortus lobby. Nu zou een voorstander van de 'vrije abortusrechten' kunnen reageren door te zeggen dat dit feit alleen al een goede reden is om aan iedere vrouw zelf over te laten

om te kiezen of ze een abortus wil of niet.

Dit nu is precies wat de voorstanders van abortus zeggen. Maar de pro-life lobby kan dan de voorstanders van abortus met hun eigen logica bestrijden. Men zou namelijk kunnen stellen dat aangezien de positie van abortusrechten slechts een filosofische is waarover mensen verschillend denken, men het ongeboren menselijk wezen moet toestaan om geboren te worden en om zelf te kiezen of ze wil leven of sterven. Onzin natuurlijk. Kortom het argument dat we niet weten wanneer een leven begint, is ontoereikend.

Implantatie

Er zijn enkele pro-life voorstanders zoals dr. Bernard Nathanson (11) die beweren dat het volledige mens-zijn pas begint als na een week de conceptie geïmplant wordt in de baarmoeder. Ook hierop wil ik met 4 tegenwerpingen reageren: Nathanson stelt dat op het moment van implantatie van de ongeborene deze zijn aanwezig-

heid t.o.v. baarmoeder van de moeder bekend maakt door het uitzenden van eigen signalen, namelijk de productie van hormonen. Na een week is er een innesteling die volgens Nathanson belangrijk is omdat vóór die tijd de genetische structuur van de ongeborene incompleet was omdat het meest elementaire element dat leven voortbrengt ontbrak, namelijk een interface met een menselijke gemeenschap en communicatie. (12)

Nathanson vindt dus de hormonale communicatie met de moeder essentieel voor volwaardig mens-zijn. Ik denk dat dit argument verkeerd is en wel om twee redenen. Ten eerste: hoe is het mogelijk dat iemands bestaan afhankelijk is van de vraag of anderen zich bewust zijn van je bestaan? Het is juist eerder zo dat het niet van essentieel belang of iemand weet dat je bestaat, want je bent wie je bent, ongeacht of de anderen zich bewust zijn van je bestaan. Als je met iemand communiceert, maakt dat op zichzelf ons niet tot een menselijk wezen. In filosofische termen is het zo dat Nathanson epistemologie (de studie van de manier waarop we dingen

weten) verwart met ontologie (de studie van het zijn of het bestaan).

Een tweede bezwaar wat mijn eerste bezwaar ondersteunt, wordt door Nathanson zelf genoemd. Hij schrijft: “Als implantatie biologisch gezien het beslissende moment is voor het bestaan van de ongeborene, hoe moeten we dan aankijken tegen ‘reageerbuisbaby’s’? De zygote (bevruchte eicel) wordt in deze gevallen gezien in zijn ontwikkelingsstoestand en kondigt zijn bestaan aan voordat het wordt geïmplanteerd”. Nathanson reageert op de vraag door te beweren dat wanneer de zygote in zijn ontwikkelingsstoestand in de reageerbuis is, he in feite al biologisch en filosofisch gezien geïmplanteerd is en dat het al een band bereikt heeft met een menselijke gemeenschap voordat hij ge- ‘re-implanteert’ wordt in de baarmoeder van de moeder. (13) Dit is een zwak punt van Nathanson, want hij moet toegeven dat er geen essentieel verschil bestaat tussen de geïmplanteerde en niet-geïmplanteerde zygote, maar alleen een bijkomstig verschil namelijk dat bij de één het vroegere bestaan bekend is en bij de ander niet.

Je kunt het vergelijken met het verschil tussen Donald Trump, een onbekende kluzenaar, en een andere Donald Trump die ondernemer en miljardair is. Ze bestaan alle twee. Zo is er ook geen wezenlijk verschil tussen een onbekende en bekende conceptie. Het lijkt onlogisch om te beweren dat iemands essentie afhankelijk is van de kennis van iemand anders over zijn bestaan. Er is een ander argument voor de stelling dat implantatie het beslissende moment van volledig mens-zijn is. Als we beweren dat dit mens-zijn begint bij de conceptie, moeten we een antwoord hebben op de situatie waarbij sommige entiteiten die voortkomen uit de vereniging van sperma- en eicellen (14) geen menselijke wezens zijn en zich nooit tot een menselijk leven zullen ontwikkelen, en de situatie dat er menselijk leven tot stand komt zonder de samensmelting van sperma en eicel (14)

Nathanson geeft enkele voorbeelden van niet-menselijke entiteiten die het gevolg zijn van de samensmelting van sperma en eicel: de mola zwangerschap, waarbij een eicel zonder erfelijk materiaal wordt bevrucht door een spermacel, vaak het gevolg van een gedegeneerde placenta. Verder het choriocarcinoma, dit is een kwaadaardig gezwel in de baarmoeder (uteruscarcinoom) dat ontstaat in de oppervlaktecellen (epitheelcellen) van de chorionvlokken van de baarmoeder (placenta). Dit is één van de meest kwaadaardige gynaecologische tumoren. Ook noemt hij het blighted ovum (windei). Dit is een zwangerschap die al in een heel vroeg stadium wordt afgebroken en in een miskraam eindigt. De vruchtzak bevat wel vloeistof, maar geen embryocellen wanneer de miskraam optreedt. Een voorbeeld van de wording van een mens die niet tot stand komt door de vereniging van sperma en eicel is de kloon (15).

Het probleem met Nathansons stelling is dat hij twee begrippen verwart, namelijk noodzakelijke voorwaarden en voldoende voorwaarden. Iemand die beweert dat volledig mens-zijn begint bij de conceptie, beweert niet dat alles wat het resultaat is van een eicel-sperma-verbinding noodzakelijkerwijs een conceptie is. Dat wil zeggen, elke voorstelling van een unieke individuele menselijke entiteit is het resultaat van een verbinding van sperma en eicel, maar niet elke eicel-sperma-verbinding past in dit concept.

De sperma-eicel-verbinding is een noodzakelijke voorwaarde voor een conceptie, maar nog geen voldoende voorwaarde. Nathanson heeft wél gelijk als hij zegt dat het moment dichtbij is dat er menselijke wezens zullen ontstaan zonder een moment van conceptie. Maar dat betekent alleen maar dat die verbinding geen noodzakelijke voorwaarde is voor het mens zijn net zoals de sperma-eicel-verbinding niet een voldoende voorwaarde voor conceptie is. Kortom, Nathansons argument betreffende zowel het niet ontwikkelen van

sperma-eicel-verbindingen tot menselijke entiteiten als de mogelijkheid van klonen, doet niets af aan het pro-life standpunt dat het volledig mens-zijn begint bij de conceptie.

Er wordt geschat dat 20 tot 50 % van alle concepties sterven vóór de geboorte. En men denkt dat 30% sterft vóór de implantatie. (17) Sommige mensen beweren dat die feiten het moeilijk maken te geloven dat ongeborenen volledig menselijk zijn in het vroegste stadium vóór de implantatie. Maar het is geen rechtsgeldig argument om het aantal sterven als criteria voor het al of niet van nature volledig mens-zijn te nemen. Dat is bijvoorbeeld hetzelfde als te veronderstellen dat in landen met een hoge sterfte de baby's minder menselijk zijn dan baby's die in landen met een lage kindersterfte geboren worden.

De aanhangers voor vrije keuze van abortus kunnen hierop reageren met de opmerking dat als het waar is dat elke bevruchte eicel menselijk is, we ook verplicht zijn om alle spontane abortussen zo veel mogelijk te voorkomen. Met als gevolg dat dit zou leiden tot overbevolking, uithongering en dood door medische verwaarlozing. Dit antwoord kan ons in eerste instantie in verarring brengen omdat we de morele verplichting hebben geen moord te plegen (dat wil zeggen om een abortus uit te voeren).

Maar hebben we ook de plicht om in te grijpen in een natuurlijke dood? (dat wil zeggen: de conceptie toe te staan om spontaan af te breken). Het beschermen van leven is een morele verplichting, maar het zich verzetten tegen een natuurlijke dood is niet per se een morele plicht... Het is niet tegenstrijdig als we enerzijds het leven willen beschermen tegen een kunstmatige abortus en anderzijds een natuurlijke dood door een spontane abortus toestaan. (18)

Ik moet toegeven dat de kwestie van inmenging in een spontane abortus de pro-life ethicus dwingt om nog zorgvuldiger na te denken over zijn of haar positie en daarin onderscheid en

nuanceringen aan te brengen die niet populair zijn voor iedereen in de pro-life achterban. Maar net zomin het toestaan dat de stekker wordt getrokken uit een machine (waardoor een patiënt met een onomkeerbaar coma in leven wordt gehouden) mag worden gebruikt tegen het standpunt dat het vermoorden van gezonde volwassenen moreel verkeerd is, net zomin mag het reageren op een spontane abortus worden gebruikt tegen de pro-life ethiek, die zegt dat we een gezond en normaal ontwikkelende ongeborene niet actief mogen doden.

Scheiding, splitsing van de conceptie

Sommige mensen beweren dat bij moderne technieken als twinning (het scheiden van een enkele conceptie) en recombinitie (de hereniging van twee concepties) het individuele menselijk leven pas ná die technieken ontstaat, dus niet vóór de implantatie. Maar uit een zorgvuldige bestudering van de aard van de splitsing en recombinitie blijkt dat er geen reden is om te veronderstellen dat de oorspronkelijke conceptie vóór het toepassen van deze technieken niet volledig menselijk zou zijn. In de eerste plaats zijn de wetenschappers het oneens over veel aspecten van scheiding.

Sommigen beweren dat twinning (splitsing) een niet-seksuele

vorm van voortplanting is. Dit is een reproductie van een eikel zonder bevruchting, hetgeen een normaal proces is bij sommige ongewervelden en plantensoorten. Anderen beweren dat wanneer de splitsing optreedt, een bestaand mens sterft en leven geeft aan twee identieke menselijke wezens zoals hijzelf. Weer anderen beweren dat, gezien het feit dat niet alle menselijke concepties de mogelijkheid van splitsing hebben, men kan stellen dat er in sommige concepties een fundamentele dualiteit bestaat vóór de splitsing. Men kan dan aannemen dat in sommige initiële fasen twee individuele levens aanwezig zijn sinds het begin van de bevruchting.

In ieder geval doet het begrip splitsing niets af aan de stelling dat het volledig mens-zijn begint bij de conceptie. (19) Elke conceptie, zelfs vóór twinning of recombinitie, is nog steeds een genetisch unieke persoon, die verschilt van zijn of haar ouders. Met andere woorden: als identieke tweelingen of meerlingen het gevolg zijn van een scheiding van de conceptie of een resultaat van het combineren van twee concepties, is het niet logisch om te stellen dat de voorafgaande conceptie niet menselijk was. (20) Ter illustratie hiervan een verhaal van de filosoof Robert Wennberg:

Stel je voor dat we in een wereld leven waarin het voor een klein

aantal teenagers mogelijk is om door enkele geheimzinnige, natuurlijke middelen zichzelf op hun zestiende verjaardag te splitsen in twee personen. We zouden er geen moment aan twifelen dat die persoon vóór zijn of haar zestiende een volwaardig mens is. Evenmin zouden we geneigd zijn om aan te nemen dat men het leven vóór het zestiende levensjaar ongestraft kan doden, net zoals we dat ook na het zestiende jaar na een eventuele splitsing niet zouden goedkeuren.

Echt verwonderlijke zou het zijn om die vergelijking door te trekken, en dat twee tieners zich zouden verenigen tot één tiener. Hoe dan ook, in al deze voorbeelden zouden we de individuele claims van volwaardig menselijk leven niet in twijfel trekken. We kunnen misschien allerlei vragen stellen over de persoonlijke identiteit, maar we zouden het recht van leven van deze splitsingen of herenigingen niet ontkennen. Dergelijke overwegingen zijn relevant als het gaat om te bepalen op welk moment een individu recht heeft op leven in de baarmoeder. (21)

De verschijningsvorm van het mens-zijn

Sommigen beweren dat de ongeborene pas volledig menselijk is als deze het uiterlijk van een kind krijgt. Prof. Ernest van den Haag (22) beaamt deze stelling hoewel hij dit criterium koppelt aan waarnemingsvermogen, waarop ik later zal ingaan. Hij schrijft dat als bij ongeborenen de hersenen en een neurale systeem zich na drie maanden hebben ontwikkeld, het begint te lijken op een embryonaal menselijk wezen. (23) (Hij noemt daarbij niet dat er na 40 of 42 dagen al hersengolven te meten zijn) Nadat het embryo op een menselijk leven begint te lijken, is abortus niet meer geoorloofd tenzij het leven van de moeder in gevaar komt en het op een mens lijkende embryo grote afwijkingen heeft. (23) Je kunt een heleboel afdingen op deze stelling. Zo zijn er bijvoorbeeld etalagepoppen in winkels die veel

op mensen lijken, maar het toch echt niet zijn. Ook zijn er mensen met uiterlijke eigenaardigheden zoals de 'bebaarde dame' en de 'olifant man' die misschien meer lijken op niet-menselijke primaten, maar toch echt volledig mens zijn. De reden waarom we een etalagepop niet menselijk vinden en de bebaarde dame en olifant man wel, is niet vanwege hun uiterlijk maar omdat ze genetisch als primair individueel organisme functioneren en daardoor behoren tot de homo sapiens.

Davis wijst erop dat het bezwaar tegen het criterium 'uiterlijk van mens-zijn' is, dat men veronderstelt dat een persoonlijkheid alleen postnataal zou bestaan. Als je er even over nadent, moet je al gauw tot de conclusie komen dat 'uiterlijk van mens-zijn' een dynamisch begrip is en niet statisch. Ieder van ons zal tijdens een normale ontwikkeling en groei een opeenvolging van verschillende uiterlijke kenmerken vertonen. Een vroeg embryo lijkt inderdaad niet op een pasgeborene, maar ziet er precies zo uit zoals het in het stadium van ontwikkeling uit moet zien. Het uiterlijk van een 80-jarige is totaal anders dan van een pasgeboren kind en toch zal iedereen ze zien als volwaardige mensen. In beide gevallen hebben we geleerd om de fysieke verschijningsvorm in verband te brengen met het ontwikkelingsstadium en vinden dit normaal. (24)

Het is misschien waar dat we, psychologisch gezien, minder moeite hebben om menselijk leven, wat we niet dagelijks zien, te doden, maar dat doet niets af van het feit dat het om menselijk leven gaat. Zodra we onderkennen dat de menselijke ontwikkeling een proces is wat niet ophoudt bij de geboorte, zullen we inzien dat voor het criterium 'uiterlijk van mens-zijn' het vergelijken van een ongeborene van 6 weken met een pasgeborene hetzelfde is als het vergelijken van een pasgeborene met een tiener. Als we tot conclusie gekomen zijn dat de criteria voor het mens-zijn niet de uiterlijke kenmerken na de geboorte zijn, waarom zouden we dat dan vóór de geboorte wél

doen? Het menselijk leven is een continuüm van de conceptie tot de natuurlijke dood. (25) Door de verwarrende beschrijving van menselijkheid door Van den Haag kan dit ongewild naast andere vooroordelen zoals seksisme, racisme tot een nieuw vooroordeel leiden, namelijk wel of niet geboren. Evenals andere vooroordelen zoals seksisme en racisme benadrukt het niet-essentiële verschillen zoals het hebben van een ander uiterlijk om een bepaalde favoriete groep te ondersteunen, namelijk 'de al geborenen'.

Menselijke gevoelens

Sommige mensen in het pro-abortus kamp denken dat, omdat ouders bij de dood van een embryo of foetus minder rouwen dan bij de dood van een baby, daaruit zou blijken dat een foetus niet geheel menselijk is. Dit gevoelscriterium is een zeer wankele basis voor het morele handelen. Noonan heeft hierover opgemerkt: "Gevoel is een beruchte onzekere factor in het beoordelen van mens-zijn. Vele mensen hebben moeite om personen die een andere taal, huidskleur, religie of geslacht hebben, als volwaardige mensen te zien". (26)

Men voelt het over het algemeen als een groter verlies als een gezonde ouder plotseling overlijdt dan dat er in onderontwikkelde landen dagelijks honderden mensen sterven van de honger. Betekent dit dat de laatste groep minder menselijk is dan één van de ouders? Zeker niet. Noonan wijst erop dat, afgezien van onze reactie op groepen vreemdelingen, we meer verdriet ervaren bij het verlies van een tienjarige jongen dan bij het verlies van zijn één dag oude broertje of zelfs zijn 90 jaar oude grootvader. De reden voor dit verschil in rouw heeft meer te maken met de relatie die we hadden en met de potentiële toekomstige mogelijkheden die verdwijnen en de belevenissen met elkaar die ophouden, dan dat er een wezenlijk verschil in mens-zijn bestaat tussen een pasgeborene, tiener of 90-jarige. (27)

De eerste beweging in de moederschoot

Het ontstaan van leven werd van oudsher gedateerd op het moment dat de moeder voor het eerst beweging voelde. Dat was het moment waarvan sommige middeleeuwse geleerden dachten dat er leven was in de foetale ontwikkeling of dat de 'ziel' in het ongeboren lichaam gekomen was. Omdat men toen geen kennis had van de biologische feiten die we nu kennen, geloofde men dat vóór de eerste gevoelde beweging niet aangetoond kon worden dat de ongeboren entiteit 'levend' of 'volkomen menselijk' was.

Door de huidige stand van de biologie is overtuigend aangetoond dat er een biologisch, levend menselijk individu aanwezig is vanaf de conceptie, en heeft men het criterium 'leven door beweging te voelen' afdoende weerlegd net zoals de huidige astronomie het geocentrische zonnestelsel heeft weerlegd. Betekent dit dat onze voorouders niet 'pro-life' waren? Helemaal niet. Jurist en theoloog John Warwick Montgomery zegt dat op het moment dat onze voorouders in het ervaren van leven door beweging het begin van het mens zijn zagen, dit gewoon een eerste overtuigend bewijs van identificatie van leven was.

Ze beweerden juist dat, zodra je nieuw leven ervoer, er bescherming moest komen. Nu weten we dat het leven begint bij de conceptie zonder dat er nog meer voorwaarden toegevoegd worden. (28) Dus als de rechtsbescherming in overeenstemming wil zijn met onze wetenschap, moet die bescherming van de ongeboren entiteit uitgebreid worden tot het begin van de conceptie. Nu weten we dat het vermogen om beweging van de ongeborene te voelen afhankelijk is van de dikte van het vetweefsel van de moeder. Het lijkt me niet van deze tijd om te zeggen dat het ongeboren mens-zijn afhangt van de vraag of men zo gelukkig is dat men

geboren wordt in een lichaam dat frequent de aerobiclessen heeft bijgewoond!

Geboorte

Sommige mensen beweren dat het mens-zijn pas bereikt wordt met de geboorte, en wel om twee redenen. Ten eerste begint men in onze samenleving pas bij de geboorte met het bepalen van de leeftijd. Ten tweede wordt een kind pas na de geboorte gedoopt en in de familie opgenomen. Ook hier kun je een aantal kritische vragen bij stellen. Dat mensen vanaf de geboorte de leeftijd gaan tellen, een naam geven en na de geboorte gaan dopen zijn gewoon sociale gebruiken in onze samenleving. Men is immers niet minder menselijk als men te vondeling gelegd wordt, geen naam krijgt of niet gedoopt wordt. Sommige culturen, zoals de Chinese, beginnen de leeftijdsbepaling vanaf de conceptie.

Betekent dat dan dat de Amerikaanse ongeborenen minder menselijk zijn dan de Chinese? Ten tweede is er geen wezenlijk verschil tussen een ongeboren entiteit en een pasgeboren baby, slechts qua verschil in de plaats waar men zich bevindt. Zoals Wennberg zegt: “De zekerheid van volwaardig mens zijn hangt niet af van de plaats waar men is, want dat is niet bepalend voor het recht op leven”. (29)

Voorvechters van abortus zoals Peter Singer en Helga Kuhse zijn het over één ding eens: “De pro-life groepen hebben gelijk met hun stelling dat de plaats waar de baby zich bevindt, binnen of buiten de baarmoeder, niet van cruciaal belang is. Het is daarom niet logisch dat we het goed vinden als een baby één week voor de geboorte gedood wordt en zodra het geboren wordt, alles gedaan moet worden om de baby in leven te houden. Tenslotte een andere uitspraak van Wennberg (30): “Een pasgeboren chimpansee kan als een pasgeboren mens behandeld worden (dat wil zeggen gedoopt en geaccepteerd in de familie), maar dat betekent nog niet dat hij volledig mens is!”

© Francis J. Beckwith

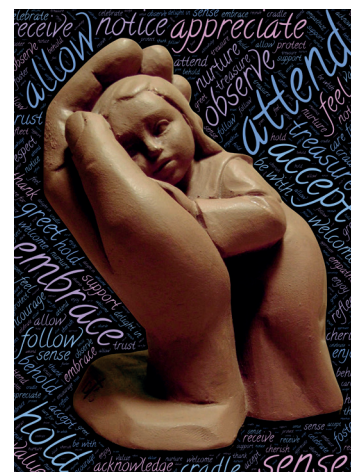
© Vertaling: Gerard Feller

Article ID DA020-3 Christian Research Institute

Noten

1. The facts in this section are taken from the following: F. Beck, D. B. Mof-fat, and D. P. Davies, *Human Embryology*, 2d ed. (Oxford: Basil Blackwell, 1985); Keith L. Moore, *The Developing Human: Clinically Oriented Embryology*, 2d ed. (Philadelphia: W. B. Saunders, 1977); Andre E. Hellegers, “Fetal Development,” in *Biomedical Ethics*, ed. Thomas A. Mappes and Jane S. Zembaty (New York: Macmillan, 1981), 405-9; and Stephen M. Krason, *Abortion: Politics, Morality, and the Constitution* (Lanham, MD: University Press of America, 1984), 337-49.
2. Subcommittee on Separation of Powers, report to Senate Judiciary Committee S-158, 97th Congress, 1st Session, 1981, as quoted in Norman L. Geisler, *Christian Ethics: Options and Issues* (Grand Rapids: Baker, 1989), 149.
3. James J. Diamond, M.D., “Abortion, Animation and Biological Homini-zation,” *Theological Studies* 36 (June 1975): 305-42.
4. Krason, 341.
5. John T. Noonan, “The Experience of Pain by the Unborn,” in *The Zero People*, ed. Jeff Lane Hensley (Ann Arbor, MI: Servant, 1983), 141-56.
6. *Ibid.*, 151-52.
7. See Mortimer Rosen, “The Secret Brain: Learning Before Birth,” *Harper's*, April 1978, 46-47.
8. See Michael Tooley, *Abortion and Infanticide* (Oxford: Clarendon Press, 1983); and Peter Singer and Helga Kuhse, “On Letting Handicapped Infants Die,” in *The Right Thing to Do*, ed. James Rachels (New York: Random House, 1989).
9. This is from a pamphlet distributed by the National Abortion Rights Action League, *Choice — Legal Abortion: Abortion Pro & Con*, prepared by Polly Rothstein and Marian Williams (White Plains, NY: Westchester Coalition for Legal Abortion, 1983), n.p.
10. On *Christian Science*, see Walter R. Martin, *Kingdom of the Cults*, 2d rev. ed. (Minneapolis: Bethany House, 1977), 111-46. On the Hindu denial of the physical world, see Elliot Miller, *A Crash Course on the New Age Move-ment* (Grand Rapids: Baker, 1989), 16-18, 22.

11. Bernard Nathanson, M.D., *Aborting America* (New York: Doubleday, 1979), 213-17.
12. *Ibid.*, 216.
13. *Ibid.*, 217.
14. *Ibid.*, 214.
15. *Ibid.*
16. For a summary of the philosophical and scientific problems surrounding human cloning, see Andrew Varga, *The Main Issues in Bioethics*, 2d. ed. (New York: Paulist Press, 1984), 119-26.
17. As cited in John Jefferson Davis, *Abortion and the Christian* (Phillipsburg, NJ: Presbyterian and Reformed, 1984), 60. Cf. Thomas W. Hilgers, M.D., “Human Reproduction,” *Theological Studies* 38 (1977):136-52.
18. Geisler, *Christian Ethics*, 153.
19. See Varga, 64-65.
20. *Ibid.*, 65.
21. Robert Wennberg, *Life in the Balance: Exploring the Abortion Controversy* (Grand Rapids: William B. Eerdmans Publishing Co., 1985), 71.
22. Ernest Van Den Haag, “Is There a Middle Ground?,” *National Review*, 12 December 1989, 29-31.
23. *Ibid.*, 30.
24. Davis, 58.
25. *Ibid.*, 59.
26. John T. Noonan, “An Almost Absolute Value in History,” in *The Morality of Abortion*, ed. and intro. John T. Noonan (Cambridge, MA: Harvard University Press, 1970), 53.
27. *Ibid.*
28. John Warwick Montgomery, *Slaughter of the Innocents* (Westchester, IL: Crossway, 1981), 37. For more on quickening, see *ibid.*, 103-19; and David W. Louisell and John T. Noonan, “Constitutional Balance,” in *The Morality of Abortion*, 223-26.
29. Wennberg, *Life in the Balance*, 77.
30. Singer and Kuhse, 146.
31. Wennberg, 77-78.

Argumenten tegen abortus

Inleiding

In een ander artikel (zie notes *) heb ik vooral een aantal argumenten tegen abortus besproken die gingen over een appel op medelijden. In dit artikel wil ik hier verder op ingaan en twee elementen bespreken die vaak in één adem met medelijden genoemd worden: namelijk een appel op tolerantie en ad hominem (wat letterlijk betekent 'tegen de persoon'). Natuurlijk is het niet zo dat iedere voorstander van abortus al deze argumenten gebruikt, maar de meerderheid gebruikt er in ieder geval wel enkele van. Daarom kan dit artikel behulpzaam zijn voor hen die ook redelijke antwoorden zoeken in plaats van een ontvlambare retoriek, en die met argumenten de abortusbeweging tegemoet willen treden.

Argumenten die te maken hebben met medelijden, zoals na verkrachting of incest

Een vrouw die ten gevolge van een verkrachting of incest zwanger is geworden, is het slachtoffer van een verschrikkelijk gewelddadige en moreel verwerpelijke misdaad. Hoewel zwangerschap als gevolg van verkrachting of incest statistisch weinig voorkomt (1) neemt het niet weg dat velen ongewild zwanger worden. Bio-eticus Andrew Varga vat zijn argumenten voor abortus bij verkrachting als volgt samen:

“Het is te verdedigen dat in deze tragische gevallen, de belangrijkste waarde, namelijk de geestelijke gezondheid van een vrouw die zwanger geworden door verkrachting of incest, het beste gediend is met abortus. Ook kun je zeggen dat in dergelijke gevallen een slachtoffer niet verplicht is de zwangerschap te voldragen tot levensvatbaarheid. Dat zou haar negen maanden herinneren aan het gewelddadige trauma wat tegen haar begaan is en

daardoor zou ze toenemende angsten en pijnen hebben. Het is redelijk dat de geestelijke gezondheid van de vrouw belangrijker is dan de waarde van de foetus. Bovendien is het zo dat de foetus in feite een agressor is tegen de integriteit van de vrouw en haar persoonlijk leven, en is het moreel verdedigbaar om een agressor af te stoten en zelfs te doden, als dat het enige is om haar persoonlijke en menselijke waarde te behouden. De conclusie is dat in dergelijke gevallen abortus gerechtvaardigd is”. (2)

Ondanks het feit dat het een krachtig appel op onze sympathie is, is er veel af te dingen op deze argumenten. Allereerst is het niet relevant wat betreft de vrije keuze van abortus. Men stelt dat een vrouw het recht op abortus heeft tijdens de negen maanden durende zwangerschap, om welke reden dan ook, dus of die keus nu gemaakt wordt omwille van het geslacht of wat ongemak, of omdat de zwangerschap het gevolg is van een verkrachting. (3)

Het hanteren van het argument voor de vrije keuze van abortus bij verkrachting of incest is hetzelfde als proberen de verkeerslichten af te schaffen met het argument dat iemand in sommige zeldzame situaties geweld aangedaan kan worden. Of dat de verkeerslichten afgeschaft moeten worden omdat een echtgenoot of kind haastig op weg is naar een ziekenhuis. Als je een uitzondering hebt gevonden, betekent dat niet dat alle algemene regels daaraan aangepast moeten worden. Ten

tweede, omdat bevruchting niet direct optreedt na een verkrachting, kan zwangerschap voorkomen worden, in ieder geval als het slachtoffer van verkrachting onmiddellijk medische hulp ontvangt, en wel door de manlijke zaadcellen te verwijderen uit haar baarmoeder. (4) Ten derde, het ongeboren wezentje is niet een agressor als

zijn aanwezigheid zijn moeder niet in levensgevaar brengt. Het is de verkrachter die de agressor is. Het ongeboren kindje is net zo onschuldig als zijn / haar moeder. Het is dus niet correct om een abortus te rechtvaardigen met het argument dat de foetus de agressor is. Ten vierde, het vorige argument roept de vraag op of de niet-geborene wel of niet volledig menselijk is. Als dit wel het geval is dan moeten we het 'verzachten' van het geestelijk lijden van de moeder afwegen tegen het recht van leven van een niet geboren menselijk wezen. Immers een moord op iemand anders kan nooit gerechtvaardigd worden op grond van emotioneel leed.

Hoewel een dergelijk oordeel voor de zwangere beangstigend kan zijn, moeten we niet vergeten dat hetzelfde ongeboren wezentje biologisch en moreel net zoveel rechten heeft als een vrouw die bijvoorbeeld door abortus haar carrière probeert te 'beschermen'. In beide gevallen leidt abortus tot de dood van een onschuldig wezen. Of zoals dr. Bernard Nathanson heeft geschreven: “De niet-gewilde zwangerschap vloeit biologisch voort uit een seksuele daad, maar ontslaat niet van morele verplichtingen”. (5)

Sommige voorstanders van abortus beweren dat het de pro life aanhangers ontbreekt aan compassie omdat het standpunt van de pro life beweging vrouwen dwingt een kind te voldragen na verkrachting en incest. Niets is minder waar! Het is de verkrachter die de vrouw gedwongen heeft een kind te dragen, niet de pro life aanhanger. Hij wil alleen verhinderen dat er nog een onschuldig wezen (het ongeboren kind) het slachtoffer wordt van een gewelddadige en moreel verwerpelijke daad. Twee maal iets verkeerd doen is geen rechtvaardiging voor de eerste keer, of zoals een theoloog en ethicus als dr. Michael Bauman opmerkt: “Een kind verliest zijn recht tot leven niet alleen omdat zijn vader of moeder

“De ongeborene is volledig menselijk”

een seksueel criminele daad of een afwijkend seksueel gedrag heeft vertoond”. (6) Verder zijn er goede mogelijkheden om mensen met angsten en psychisch lijden bij verkrachting en incest te behandelen. Prof. Stephen Krason wijst er op dat psychologische studies hebben uitgewezen, dat als er de juiste hulp geboden wordt, de meeste slachtoffers die door verkrachting zwanger raakten, hun houding tegenover het ongeboren kind wijzigden en tot acceptatie van het onschuldige, unieke en volwaardige leven van de ongeborene kwamen. (7)

De pro life voorstanders geloven dat er hulp aan de verkrachtingsslachtoffers geboden moet worden, en dat er goede mogelijkheden moeten worden geboden om haar kind ter adoptie aan te bieden indien ze dat zou willen. Het goed omgaan met vrouwen die door verkrachting zwanger zijn geraakt, biedt zowel de gemeenschap als individuele mensen de gelegenheid om begrip, waarheid en liefdadigheid te betrachten. Is het niet veel beter deze waarden te ontwikkelen dan vast te houden aan een ethiek van vernietiging als ‘oplossing’?

Argumenten betreffende mogelijke gevolgen van het hebben van ongewenste kinderen

Vaak wordt door mensen die vóór vrije keuze van abortus zijn, gesteld dat gelegaliseerde abortus helpt om het aantal ongewilde kinderen te verminderen. Ze geloven dat niet-gewenste kinderen direct verantwoordelijk zijn voor een belangrijk deel van familieproblemen, zoals het zich (kunnen) voordoen van misbruik. Dat betekent dat, als het gezin het

‘correcte’ aantal kinderen heeft, veel familieproblemen voor een groot deel verminderd, zo niet verdwenen zijn. (9) Opnieuw zijn er talloze weerleggingen tegenover deze stellingen te formuleren. Allereerst werpt dit argument weer de vraag op of de niet-geborene wel of niet een volledig mens is. Want als de ongeborene volledig menselijk is, is hij/zij net zo menselijk als de misbruikte jonge kinderen, die we toch ook als volwaardig mens accepteren. Dan is executie van een ongeborene de ergste vorm van misdaad in zijn soort.

Ten tweede is het erg moeilijk de morele en metafysische waarde van een menselijk wezen af te meten aan de vraag of er iemand voor dit kind wil zorgen. Zo trekt toch niemand in twijfel dat daklozen een menselijke waarde hebben, zelfs al worden ze ongewenst beschouwd. De vraag is niet of ongeborenen ongewenst zijn, maar of ze mensen zijn! Ten derde: een ongewenst kind blijkt bijna nooit een aanstootgevende baby te zijn.

Dat is statistisch bewezen, net zoals er geen sluitend bewijs ervoor is dat een ‘ongewenst’ kind misbruik zou veroorzaken. Volgens studies zijn 90% van de kinderen die mishandeld zijn, kinderen die ‘gewenst’ waren. (10) Het is zelfs zo dat sommige onderzoekers beweren dat er meer misbruik plaats vindt bij adoptiekinderen, die ontegenzeggelijk gewenst zijn door hun adoptieouders, dan onder niet-geadopteerde kinderen. (11) In een uitgebreid wetenschappelijk onderzoek naar de morele, politieke en grondwettelijke aspecten van het abortusvraagstuk, vat prof. Krason zijn bevindingen op het punt van ongewenst zijn samen met de opmerking: “Het niet gewenst zijn door hun

ouders wordt door veel onderzoekers beschouwd als factor, die kindermisbruik veroorzaakt. Maar dit is ten onrechte, want de meest voorkomende oorzaken van misbruik zijn: gebrek aan sociale hulp van familie en de gemeenschap, vijandigheid van de gemeenschap, gebaseerd op afkeuring van seksueel en sociale patronen, en de meest voorkomende oorzaak van misbruik: ze zijn verwaarloosd toen ze kinderen waren”. (12) Ten vierde: niet-gewenste kinderen worden vaak in verband gebracht met morele en psychologische verzinsels, maar er wordt weinig gesproken over de waarde die deze kinderen hebben. Want het zijn alleen de egoïstische en hedonistische mensen die de zorg voor de meest kwetsbare en weerloze leden van het menselijk ras ontkennen. Een gebrek aan zorg is een aanklacht tegen hen die moeten zorgen, niet tegen hen die zorg nodig hebben. Dus of abortus moreel gerechtvaardigd is staat of valt steeds met de vraag of de ongeborene wel of niet volledig menselijk is, niet of ze al of niet gewenst zijn.

Argumenten die te maken hebben met tolerantie

Veel mensen in het pro abortus kamp stellen steeds dat ze veel toleranter zijn dan in het pro life kamp. Ze zeggen dat ze de mensen van de pro life beweging niet dwingen tot abortus en dat daarentegen de pro life beweging de vrije keus van vrouwen zou ontkennen. Er zijn enkele argumenten die de voorstanders van abortus hiervoor gebruiken.

Allereerst het argument van pluriformiteit. Men stelt dat de vraag wanneer leven beschermwaardig is, een persoonlijke religieuze kwestie is, die ieder voor zichzelf moet beantwoorden. Justus Blackmun schrijft in Roe versus Wade (een rechtszaak inzake abortus tussen Jane Roe en procureur Henry Wade, kortweg Roe v. Wade genoemd): “We hoeven de moeilijke vraag wanneer het leven begint niet te beantwoorden. Als zelfs geleerde mensen in verschillende disciplines als gezondheidszorg,

filosofie en theologie niet in staat zijn tot eenduidige antwoorden te komen, dan moet de staat niet één theorie over leven overnemen en mensen daarmee dwingen akkoord te gaan, ook als ze de theorie niet kunnen onderschrijven”. (13) Daarom schrijft Blackmun in *Roe v. Wade*: “Dit alles in ogenschouw nemende, zijn we het er niet mee eens om één theorie van leven aan te nemen, de regering van Texas overschreeuwt de rechten van zwangere vrouwen en gooit ze op de brandstapel”. (14) In de *Webster v. Reproductive Services* (1989) gaat Justice Stevens in zijn verschil van mening met de pro life beweging nog verder als Blackmun.

“De wetgeving van Missouri (die zegt dat het leven begint bij conceptie) moet in dit debat zijn goedkeuring niet geven aan een ‘particuliere, religieuze traditie’, want in een wetsartikel mag een dergelijk verschil van mening niet aan iedereen opgelegd worden. Daarom is het pro life voorstel dat vrouwen tegen hun verkeerde keuze van abortus beschermd moeten worden, en dat op basis van de pro life visie dat het leven bij de conceptie zou beginnen, niet alleen een schending van hun recht op privacy maar ook een schending van de scheiding van kerk en staat, die nodig is in een pluralistische samenleving”. (15)

Of zoals abortus-voorzitter Virginia Mollenkott zegt: “Vrouwen die geloven dat abortus moord is zullen toch nooit gedwongen worden tot het uitvoe-

ren van een abortus?”. (16) Deze ‘vrije keuze’-advocate zegt: “Als je een sticker op je auto hebt dat je niet van abortus houdt, dan is er toch niemand, die je verplicht een abortus te ondergaan?”

Er is veel af te dingen op dat argument. Als je beweert, zoals Justus Blackmun en Stevens doen, dat de rechtstaat niet moet kiezen voor een theorie over leven boven een andere en dat het besluit wanneer het leven begint, overgelaten wordt aan iedere individuele zwangere vrouw, zal dat nooit een duidelijke consensus in het land geven. (17) Dit voorstel houdt dan in dat de persoonlijkheid van het ongebooren kind afhankelijk wordt van de ideeën van de moeder: als ze denkt dat het volledig menselijk is, dan is het zo, en als ze het niet vindt, is het niet zo. Dit is een theorie over leven die gedragen wordt door een aantal religieuze denominaties en groepen waarvan, vreemd genoeg, Stevens de spreekbuis is. Dit is vreemd omdat hij zich er vooral zorgen over maakt dat religieuze tradities in het debat worden gemengd, zoals in een voetnoot in *Webster* te lezen is. (18) Dus in een poging niet één bepaalde theorie van leven voor te stellen, en dit duidelijk te stellen, laat hij zien dat zijn eigen mening ook geen stand houdt, als je zijn eigen theorieën over het leven er op los laat.

Ten tweede, betekent het feit dat een bepaalde theorie over het leven verenigbaar is met een religieus gezichtspunt, dat het exclusief godsdienstig is, of dat het

in strijd is met de constitutionele wetgeving? Veel pro life aanhangers benadrukken dat er juist veel support is voor hun denken bij niet-religieuze mensen (19), terwijl anderen zoals Mollenkott (20) stellen dat hun standpunten gefundeerd zijn op bijbelse inzichten. Dus alleen omdat een filosofisch en wetenschappelijke waarschijnlijke aanname ook teruggevonden wordt in religieuze literatuur zoals de Bijbel, betekent het toch niet dat een dergelijke stellingname exclusief ‘religieus’ is?

Als dit het geval is, moet onze gemeenschap ophouden met wetten op te stellen, die misdaden zoals moord en diefstal verbieden, alleen omdat zulke zaken ook verboden worden in de Hebreeuwse christelijke geschriften. Verder zouden bepaalde politieke gedragslijnen, zoals burgerlijke rechten en stopzetting van de nucleaire ontwikkeling, die door veel geestelijken onderschreven worden, afgeschaft moeten worden, om de eenvoudige reden dat ze onderschreven worden door een bepaalde religieuze opvatting over het leven. Met andere woorden, de pro life opvatting is een legitieme publieke gedragslijn die niet in strijd is met de wettelijke constitutie.

Ten derde de stelling dat, als vrouwen die geloven dat abortus moord is, rechterlijk nooit mogen worden gedwongen worden om een abortus te ondergaan, zij ook niet hun standpunten mogen opleggen aan vrouwen die geloven in de vrije keuze van

abortus. Daarmee zegt Mollenkott in feite dat je aan de pro life aanhangers vraagt of ze zo willen handelen alsof hun standpunten over pro life niet waar zijn. Mollenkott eist ook dat de pro life beweging de vrije keuze voor abortus als een wettige constitutie overneemt. Ik geloof dat je daarmee teveel vraagt aan de pro life beweging. De filosoof George Mavrodes komt uit op hetzelfde als hij het volgende verhaal voorstelt:

“Laten we eens aannemen dat iemand gelooft dat Joden volwaardige mensen zijn en dat de uitroeiing van Joden moord is. Velen van ons zullen dat direct beamen, omdat we zelf ook mensen zijn. We zouden onszelf immers ter discussie stellen als we anders zouden denken. En laten we nu eens voorstellen dat we leven in een maatschappij waarin de ‘Endlösung’ van Joden als een alledaagse routine gezien wordt en er een gemeenschap is die alle openbare faciliteiten schept voor dit doel.

En dat we leven in een situatie waarin iedere burger vrij is om Joden te identificeren en te veroordelen, om vervolgens hun arrestatie en vernietiging in gang te zetten. In deze denkbeeldige gemeenschap zullen velen van ons mensen kennen die zich met dit soort praktijken niet bezig willen houden, velen van ons zouden dagelijks op weg naar hun werk langs de vernietigingscentra komen en zouden zien dat er rook door de schoorsteen komt. En stel nu voor dat iemand ons vertelt dat als we geloven dat de Joden menselijke wezens zijn, dat op zich prima is, en dat we niet bang hoeven te zijn voor vervolging of bang te zijn dat iemand vraagt dat we actief participeren in die vernietigingsprocedures. We hoeven niet in de gaskamers te werken, we hoeven geen Joden te verraden enzovoort. We moeten ons gewoon bemoeien met onze eigen zaken, rustig langs de goed gemaaide gazons lopen en ... natuurlijk onze belasting betalen. Kunnen we een beetje ervaren wat het zou zijn in een dergelijke gemeenschap te leven? En misschien kunnen we ook dan begrip opbrengen voor pro

lifers, dat ze waarschijnlijk niet tevreden zijn als tegen ze gezegd wordt dat ze zelf geen abortus hoeven te ondergaan”. (21)

Omdat Mollenkott de prolife beweging vraagt zo te leven alsof hun fundamentele gezichtspunten op het leven verkeerd zijn, mogen de pro lifers gerust Mollenkotts visie als een spitsvondige en neerbuigende vorm van intolerantie aanmerken.

Argumenten betreffende het opleggen van morele principes

Er zijn nog meer populaire variaties op het bovenstaande type argument. Sommige abortusvoorstanders benadrukken dat het gewoonweg verkeerd is iemand te dwingen een bepaalde visie aan te nemen. Men zegt dat, omdat de pro lifers beweren abortussen bij vrouwen te (willen) verbieden, ze daardoor hun morele principes op anderen leggen. Er zijn ten minste drie tegenwerpingen tegen dit argument.

Allereerst is het niet waar dat het altijd verkeerd is iemand morele principes op te leggen. Bijvoorbeeld wetten tegen dronken rijden, moord, drugsgebruik, diefstal en kindermisbruik zijn allemaal bedoeld om een specifiek moreel gezichtspunt op te leggen aan mensen met een vrije moraal. Deze wetten proberen een juiste en ordelijke gemeenschap te handhaven door bepaalde morele vrijheden te beperken (zoals keuzes voor dronken rijden, moorden etc.). Het gevolg moet zijn dat op langere termijn morele vrijheid voor een groter aantal mensen beschikbaar is. Daarmee zou een wet die abortus verbiedt alleen in dat geval moreel iets op een ander leggen, als daarmee de vrijheid van een ander niet beperkt wordt. Dat wil zeggen dat als de ongeborene geheel menselijk is, het verbieden van abortus absoluut rechtvaardig zou zijn, omdat abortus door het doden van de ongeborene, het ‘vrij handelen’ van een ander beperkt. Opnieuw blijkt, tenzij de abortusaanhangers beweren dat de niet geborene niet vol-

ledig menselijk zou zijn, dat hun argumenten niet relevant zijn. Hoewel het hun positie niet lijkt te verzwakken is het interessant om te zien dat veel abortusaanhangers er niet voor terugdeinzen om hun morele denkbeelden op te leggen aan anderen, als ze met andermans belastinggeld (er zijn velen die het gebruik van belasting voor abortus afwijzen) de abortussen voor armlastige vrouwen willen bekostigen.

Argumenten tegen een publiekelijke politiek die abortus verbiedt

Dit is weer een andere variant op het eerste argument van pluralisme. Er zijn mensen die beweren dat het niet goed is om tot een publieke politieke besluitvorming te komen als er meerdere opvattingen zijn in de samenleving. Dit argument kan verdeeld worden in de volgende hoofdpunten:

- 1) Er kan nooit door justitie een wet uitgevaardigd worden over welk gedrag dan ook, als er een brede verdeeldheid is op dat punt.
- 2) Er is een brede verdeeldheid op het punt van het verbieden van abortus.
- 3) Daarom is iedere wet die abortus verbiedt niet juist. Een manier om aan te tonen dat dit argument fout is, is om aan te tonen dat de vooronderstelling (1) fout is. Er zijn verschillende redenen om te denken dat dat zo is: Als de vooronderstelling 1 waar is, dan zal de ‘vrije keus’ beweging voor abortus toe moeten geven dat het besluit van de Hoge Raad van de Verenigde Staten, de Roe v. Wade, een verkeerde beslissing was omdat het hof besloot dat de staten die deel uit maken van de Verenigde Staten en wier statuten eerder in tegenspraak waren met het besluit van de abortuswetgeving, nu in overeenstemming

moeten zijn met het besluit van de Hoge Raad. Maar als de abortusbeweging ontkent dat de Roe een verkeerde beslissing was, moet men ook niet

vasthouden aan de stelling dat er nooit een juiste wetgeving van gedrag uitgevaardigd kan worden, als er sprake is van een grote verdeeldheid op dit punt.

Ten tweede, in geval van grote maatschappelijke verdeeldheid, zou de afschaffing van de slavernij aangemerkt moeten worden als onjuist, omdat er in de negentiende eeuw een brede stroming was die daar anders over dacht. Toch zal geen enkele 'vrije keuze' aanhanger beweren dat slavernij opnieuw ingevoerd moet worden. Ten derde zou veel van de burgerlijke rechten teruggeschroefd moeten worden omdat er destijds veel onenigheid over was.

Ten vierde, als de eerste aanname waar is dan zou een favoriete 'vrije keus' politiek voorstel dus ook niet goed zijn. Veel aanhangers voor vrije keuze bij abortus geloven dat de regering het belastinggeld kan gebruiken om de abortus bij armlastige vrouwen te financieren. Er zijn echter grote aantallen mensen (waaronder enkele die voor vrije abortus zijn) die niet willen dat hun belastinggeld op die manier gebruikt wordt. Ten vijfde, als de eerste aanname waar zou zijn dan zouden de wetten die pro life advocaten (o.a. Operatie Rescue) verbieden om een abortus te voorkomen ook niet goed zijn. Men kan niet ontkennen dat er een wereldwijd verschil van mening is over de wetgeving op dit onderwerp. Maar dat zijn nu net de wetten die de abortusbeweging ondersteunt.

Door dit argument weerlegt men hun eigen verklaringen. Wat de

tweede vooronderstelling betreft, namelijk dat er een brede verdeeldheid is op het punt van verbieden van abortus, kan het volgende worden opgemerkt, namelijk dat recente opiniepeilingen juist het tegendeel beweren. Een grote meerderheid van de Amerikanen ondersteunt de 'vrije keus' beweging van abortus niet, behoudens extreme gevallen van verkrachting, incest en ernstige aangeboren afwijkingen. Met andere woorden, men is het er niet mee eens dat abortus gedurende de negen maanden van de zwangerschap legaal moet blijven voor iedere reden die de vrouw zelf wil. (22)

Het argument dat het onmogelijk is abortus met wetten te stoppen

Misschien bedoelt de verdediger van dit argument dat door de brede tegenstellingen over het abortusvraagstuk het handhaven van wetten die abortus verbieden moeilijk is. Met andere woorden: abortus gebeurt toch altijd, dus kunnen we het beter legaliseren en 'veilig' maken. Ook hier kun je heel verschillend over denken. Allereerst roept dit argument weer de vraag op, of een ongeborene wel of niet een volwaardig mens zou zijn. Als dat wel het geval is, dan is dit argument ongeveer hetzelfde als wanneer men zou zeggen: laten we het maar legaliseren en controleren, omdat er toch wel mensen blijven moorden.

Maar moorden is in beginsel nooit gerechtvaardigd. Ten tweede, omdat de overgrote meerderheid van de Amerika-

nen wetten serieus neemt, zullen ze waarschijnlijk de wet naleven zoals ze dat deden voordat de Roe v. Wade uitgevaardigd werd. Een redelijke schatting van het aantal criminele abortussen per jaar vóór de legalisatie (vóór 1967) varieert van 39000 (1950) tot 210000 (1961), dit is gemiddeld ongeveer 98000 per jaar. (23) Als je dit legt naast het cijfer van gemiddeld 1,5 miljoen abortussen per jaar na 1973, kan men alleen maar concluderen dat de 'pre Roe' anti-abortus wetgeving behoorlijk succesvol was in het terugdringen van abortussen. Als de pro abortus aanhanger nu zegt dat de wetten niet alle abortussen kan tegenhouden is dat een triviaal argument, immers dat is waar voor alle wetgeving die illegale handelingen verbiedt. Zelfs al is het zo dat het huren van sluipmoordenaars en het verzamelen van kinderpornografie illegaal is, dan nog zal een groot aantal mensen zich hierdoor niet laten afschrikken. Maar er is geen twijfel over mogelijk dat wetten en sancties ook een preventief karakter hebben. Moeten we dus kinderpornografie en huurmoordenaars maar legaliseren, omdat we niet alle mensen kunnen weerhouden van deze afschuwelijke zaken? Een dergelijke redenering is absurd!

Het argument dat het een recht van de vrouw is baas in eigen buik te zijn
Een heel populair argument is dat 'een vrouw baas in eigen buik is', en dat ze daardoor het recht zou hebben op een abortus om welke reden dan ook. Hoewel het niet duidelijk is of zowel de wet als gezonde ethische denkbeelden deze uitgesproken denkbeelden ondersteunen (denk aan het verbod op prostitutie en zelfmoord), houdt dit 'vrije keuze' argument ook geen stand, zelfs als we aannemen dat dit uitgesproken denkbeeld van persoonlijke autonomie correct is. Het ongeborene wezentje in het lichaam (de buik) van de zwangere vrouw is wel in haar lichaam, maar niet een deel van haar lichaam. Na de conceptie is de ongeborene een genetisch ander en verschillend wezen, met zijn eigen geslachtskenmerk, bloedtype, beenderenstructuur

en genetische code. (24)

Hoewel de ongeborene verbonden is met de moeder, is het niet een deel van haar. Als je zegt dat de ongeborene een deel van de moeder is dan beweer je dat de moeder vier benen, twee hoofden en twee neuzen heeft en in het geval van een jongetje een penis en twee testikels! Bovendien hebben geleerden bewezen dat conceptie kan plaatsvinden buiten de baarmoeder ('reageerbuis kinderen'), en dat de foetus van blanke ouders geplaatst kan worden in de baarmoeder van een donkere vrouw en blank geboren wordt, de conclusie moet dan zijn dat de niet geborene niet een deel van het lichaam van de zwangere vrouw is. Het is waar dat een vrouw in zekere zin het recht heeft haar lichaam te controleren, maar het ongeboren kind is, hoewel het een tijd leeft in het lichaam van de vrouw, zeker niet een deel van haar lichaam. Dus is abortus niet gerechtvaardigd, omdat het recht op persoonlijke autonomie niet zo ver gaat dat het toestaat anderen te doden. Ook hier is de centrale vraag weer, of het ongeboren leven wel of niet een volledig menswaardig leven is.

Argumenten 'ad hominem'

'Ad hominem' betekent letterlijk 'val de man of persoon aan'. In plaats van in te gaan op wat iemand werkelijk zegt, dus op zijn of haar argumentatie, valt men de persoon aan. Dat is een slechte manier van argumenteren omdat het uiteindelijk het argument van de persoon niet wegneemt. Dus als de voorstanders van abortus de pro lifers belachelijk maken, lasteren of beschuldigen als persoon, dan gaan ze niet inhoudelijk in op hun argumenten.

Waarom adopteren de pro lifers de baby's niet, waarvan ze willen dat ze niet geaborteerd worden? Een veel voorkomend 'ad hominem' argument komt naar voren in de volgende stelling: "Als de pro lifer niet ten volle bereid is de kinderen die in hun ogen niet geaborteerd mogen worden te helpen, hebben ze geen recht om een vrouw van abortus te weer-

houden". Principieel en moreel bezien is dat echter een vreemde stelling. Ook hier is het weer van belang de ongeborenen als volwaardige mensen te zien.

Zouden de abortusvoorstanders het ook niet belachelijk vinden als ze benaderd worden door een stel ouders die van plan zijn hun drie kinderen te vermoorden met de eis: "Als je onze kinderen niet voor morgenmiddag adopteert zullen we ze vermoorden". Ten tweede, denk aan alle onzinnige stellingen die aan een dergelijk moreel principe ontleend zouden kunnen worden, bijvoorbeeld: "Ik moet bereid zijn met de buurvrouw te trouwen als haar huidige man haar slaat, of dat ik bereid moet zijn diens dochter te adopteren als hij haar slaat" of "Ik kan niet tegen slavernij zijn als ik niet bereid zou zijn ex-slaven in mijn zaak op te nemen". Natuurlijk is het zo dat ik geloof dat de pro life beweging als geheel de morele plicht heeft hen die in nood zijn te helpen, zeker ongetrouwde moeders (en er zijn genoeg organisaties die bewijzen dat de pro lifers staan voor wat ze zeggen). (26) Maar het is niet vanzelfsprekend een waarheid dat als de individuele pro lifers dit niet kunnen of doen, abortus automatisch gerechtvaardigd kan worden als een goede keuze.

Zijn pro lifers niet inconsequent als ze de rechtspraak van de overheid ondersteunen?

Sommige abortusaanhangers en zelfs pro life aanhangers hebben erop gewezen dat mensen die geloven in straffen van de overheid en tegelijk abortustegenstanders zijn, inconsequent zijn. Dit omdat de rechtspraak in Amerika onder andere de doodstraf kan inhouden. Als je een voorstander bent van deze doodstraf, moet je je mond houden over abortus. Deze redenering klopt niet om verschillende redenen. Allereerst op wat voor manier helpen de mensen voor vrije keuze van abortus en op welke manier doen de pro lifers bij abortus onrecht?

Zijn de mensen die vóór de vrije keuze van abortus zijn en tegen de doodstraf, niet op dezelfde manier inconsequent? Ten tweede, inconsequente mensen kunnen soms toch goede conclusies trekken. Bijvoorbeeld een Ierse terrorist kan op een inconsequente manier denken dat het oké is katholieken te vermoorden maar geen protestanten. Maar zijn inconsequente denken houdt niet in dat het correcte elementen in zich heeft, want je moet sowieso geen protestanten vermoorden. Ten derde, er zijn zeker ook veel pro lifers die vinden dat de doodstraf niet moreel te rechtvaardigen is. (27) De abortusaanhangers kunnen niet beweren dat deze pro lifers inconsequent zijn. Waarom geven de abortusaanhangers dan niet hun standpunt op en sluiten zij zich aan bij deze groep pro lifers, omdat dat voor hen toch meer consequent moet zijn dan het standpunt van abortusaanhangers tegen de doodstraf.

Ten vierde, ik kan nog geloven dat de pro life stelling tegenover abortus consequent is met de doodstraf. Pro life aanhangers, althans voor het grootste deel, beweren niet dat doden nooit gerechtvaardigd is. Velen geloven dat er legitieme momenten zijn waar doden gerechtvaardigd is, zoals zelfverdediging en straf van de overheid, maar beiden houden echter niet in het doden van een onschuldig ongeboren kind. Daarom is de doodstraf moreel te verdedigen. Ook al kun je daar anders over denken, dat betekent nog niet dat de pro life positie daar inconsequent is. Samenvattend, net als bij de vorige argumentatie is dit weer een flagrant voorbeeld van spelen op de man, een directe aanval op de persoon. In plaats van in te gaan op de argumenten is het een aanval op de persoon van de pro life voorstander.

Mannen worden niet zwanger

Dit argument is zo stompzinig, dat ik, door het aandacht te geven, bang ben het onverdiend krediet te geven. Maar omdat ik het zo vaak in de media hoor,

denk ik dat er een antwoord op moeten komen. Ik werd geconfronteerd met dit argument in een debat op de universiteit van Nevada, Las Vegas. Een van de debaters, prof. dr. Esther Langston van het UNLV, sociale wetenschappen, vertelde het publiek dat het nogal een vreemde toestand was dat twee mannen, ik en mijn debatpartner David Day, aan het discussiëren waren over abortus. Per slot van rekening worden mannen niet zwanger, en dus is abortus een vrouwenkwestie!, aldus prof. dr. Esther Langston.

Ik maakte laatstgenoemde erop attent dat argumenten geen geslacht hebben. Veel pro life vrouwen hebben in het debat dezelfde argumenten als wij, en dat heeft niets met ons geslacht te maken. Ik merkte op dat we voorlopig toch maar argumenten blijven aandragen en dat ons geslacht totaal irrelevant is om te beoordelen of een pro life mening correct is. Dit was duidelijk een voorbeeld van ad hominem, dus op de man spelen. Zo zou prof. Langston op dezelfde manier de Roe v. Wade abortuswet

moeten afwijzen, omdat ze vervaardigd was door negen mannen. Ten derde, abortus is een menselijk vraagstuk, niet alleen een vrouwenvraagstuk, omdat het voor iedereen in de samenleving consequenties heeft. Het is een deel van het belastinggeld van mannen wat besteed wordt aan abortus, net zoals mannen uiteindelijk ook betalen voor kinderopvang, als een moeder besluit niet tot abortus over te gaan, en het is het manlijke zaad, wat samen met de vrouwelijke eicel een belangrijk 'deel' is van het wezen van een ongeborene. Er is maar één vrouwelijke maagdelijkheid bekend!

Ten vierde: het argument van de zwangere vrouw om abortus te zien als een persoonlijk betrokken onderwerp, kan een 'tweesnijdend' zwaard zijn. Zou het juist niet zo kunnen zijn dat, omdat mannen niet zwanger worden en daardoor minder gehinderd worden door persoonlijke betrokkenheid, hun mening over abortus wel eens veel objectiever zou kunnen zijn?

©Door Francis J. Beckwith

©Vertaling Gerard Feller

CRI Christian Research Institute
Statement DA 20/2

* Op hun website http://www.equip.org/search.php?zoom_query=arguments+abortus

Zijn nog talrijke artikelen na te lezen die nog veel meer argumenten in het debat rond abortus inhoud geven.

NOTES

1 Concerning this, Dr. Stephen Krason writes: "A number of studies have shown that pregnancy resulting from rape is very uncommon. One, looking at 2190 victims, reported pregnancy in

only 0.6 percent.” (Abortion: Politics, Morality, and the Constitution [Lanham, MD: University Press of America, 1984], 283.)

2 See Andrew Varga, *The Main Issues in Bioethics*, rev. ed. (New York: Paulist Press, 1984), 67-68. Varga himself, however, does not believe that abortion is morally justified in the cases of rape and incest.

3 On the fact that abortion on demand is legal in America, see Part One of this series in the previous (Fall 1990) *CHRISTIAN RESEARCH JOURNAL*.

4 See the results of studies of 4,800 victims of rape in the St. Paul-Minneapolis area, as cited in John F. Hillabrand, “Dealing With a Rape Case,” *Heartbeat* 8 (March 1975):250.

5 Bernard Nathanson, M.D., *Aborting America* (New York: Doubleday, 1979), 238.

6 Michael Bauman, “Verbal Plunder: Combatting the Feminist Encroachment on the Language of Religion and Morality,” paper presented at the 42d annual meeting of the Evangelical Theological Society, New Orleans Baptist Theological Seminary, New Orleans, Louisiana, Nov. 15-17, 1990, 16.

7 Krason, 284. For an overview of the research, see Sandra Kathleen Mahkorn, “Pregnancy and Sexual Assault,” in David Mall and Walter F. Watts, M.D., *The Psychological Aspects of Abortion* (Washington, D.C.: University Publications of America, 1979), 67-68.

8 Krason, 284.

9 See the arguments in the Planned Parenthood Federation of America brief (for *Roe v. Wade*), as cited in Krason, *Abortion*, 315-19.

10 E. F. Lenoski, M.D., “Translating Injury Data into Preventative Health Care Services,” University of Southern California Medical School, unpublished, 1976, as cited in Krason, *Abortion*, 320.

11 See B. D. Schmitt and C. H. Kempe, *Child Abuse: Management and Prevention of the Battered Child Syndrome* (Basle: Ciba-Geigy, 1975).

12 Krason, 320. See Rosemary S. Hunter, M.D., et. al., “Antecedents of Child Abuse and Neglect in Premature Infants: A Prospective Study in a Newborn

Intensive Care Unit,” in *Pediatrics* 61 (1978):629, 634; Vincent J. Fontana, M.D., and Douglas J. Besharov, *The Maltreated Child*, 4th ed. (Springfield, IL: Charles C. Thomas, 1979), 12-13, 27; Richard Gelles, “A Profile of Violence Toward Children in the United States,” in *Child Abuse: An Agenda for Action*, eds. George Gebner, Catherine J. Ross, and Edward Ziegler (New York: Oxford University Press, 1980), 102-3.

13 Justice Harry Blackmun, “The 1973 Supreme Court Decisions on State Abortion Laws: Excerpts from Opinion in *Roe v. Wade*,” in *The Problem of Abortion*, 2d ed., ed. Joel Feinberg (Belmont, CA: Wadsworth, 1984), 195.

14 *Ibid.*, 196.

15 “*Webster v. Reproductive Health Services*,” *United States Law Review* 57 (22 July 1989): 5044-45.

16 Virginia Ramey Mollenkott, “Reproductive Choice: Basic to Justice for Women,” *Christian Scholar’s Review* 17 (March 1988):291.

17 See the results of The Boston Globe/WBZ-TV nationwide poll recently published in the *Globe*, which concluded that “most Americans would ban the vast majority of abortions performed in this country.... While 78 percent of the nation would keep abortion legal in limited circumstances, according to the poll, these circumstances account for a tiny percentage of the reasons cited by women having abortions.” (Ethan Bronner, “Most in US Favor Ban on Majority of Abortions, Poll Finds,” *The Boston Globe*, 31 March 1989, 1, 12.)

18 *Webster*, 5044, footnote 16.

19 See especially the nontheological defense of the pro-life position by former abortion-rights activist Bernard Nathanson, M.D. (*Aborting America*).

20 See Mollenkott.

21 George Mavrodes, “Abortion and Imagination: Reflections on Mollenkott’s ‘Reproductive Choice,’” *Christian Scholar’s Review* 18 (Dec. 1988):168-69.

22 Bronner, 1, 12.

23 Barbara J. Syska, Thomas W. Hilgers, M.D., and Dennis O’Hare, “An Objective Model for Estimating Criminal Abortions

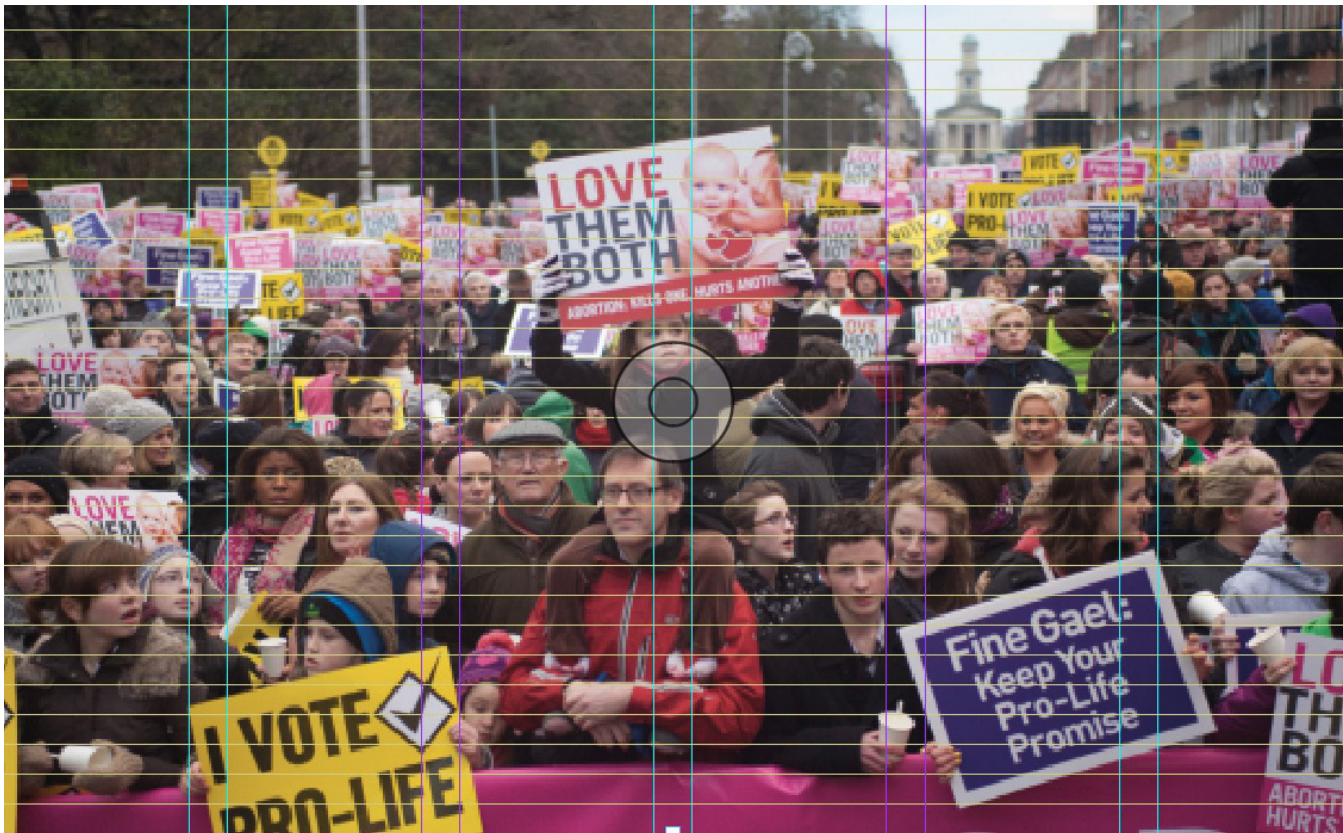
and Its Implications for Public Policy,” in *New Perspectives on Human Abortion*, eds. Thomas Hilgers, M.D., Dennis J. Horan, and David Mall (Frederick, MD: University Publications of America, 1981), 178. For a summary of the scholarly dispute over the prelegalization statistics, see Daniel Callahan, *Abortion: Law, Choice and Morality* (New York: Macmillan, 1970), 132-36; and Krason, *Abortion*, 301-10.

24 For more on prenatal development and the scientific evidence of the unborn’s humanness, see Part Three in this series in the (forthcoming) Spring 1991 issue of the *CHRISTIAN RESEARCH JOURNAL*.

25 Nicholas Capaldi, *The Art of Deception: An Introduction to Critical Thinking*, rev. ed. (Buffalo, NY: Prometheus Books, 1987), 92.

26 Among the many organizations which help unwed mothers and women in crisis pregnancies are Crisis Pregnancy Centers (branches are found in many cities across North America), Pregnancy Crisis Center (Virginia), and Bethany Lifeline (1-800-234-4269). See also the interview of the administrator of an Assembly of God adoption agency in “Alternative to Abortion,” *Pentecostal Evangel* (11 Feb. 1990), 14-15.

27 For example, see Ron Sider, *Completely Pro-Life: Building a Consistent Stance* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1987).

Abortus en de morele wet

Inleiding

In onze samenleving beschouwen we een aantal waarheden als vanzelfsprekend. We verklaren dat alle mensen gelijk zijn geschapen, dat ze door hun Schepper bepaalde onvervreemdbare rechten hebben gekregen, waaronder leven, vrijheid en het nastreven van geluk (1).

De grondleggers van de morele wet, namelijk waarheden die we vanzelfsprekend vinden, hebben begrepen dat onze Schepper bepaalde fundamentele waarheden heeft vastgesteld die gelden voor de gehele mensheid. Hij begiftigde mensen met een bewustzijn, een denkvermogen, een vrije wil en een morele wet die ons speciaal en uniek maakt.

Het is dit laatstgenoemde geschenk, de morele wet, dat ik in detail wil bespreken en toepassen op het onderwerp van abortus. Net zoals we de hand zien van onze Schepper in de complexe werking van elke

levende cel (2), zo zien we ook Zijn werk in de morele wet die, zoals Paulus schrijft, geschreven is in ons hart (Rom.2:15).

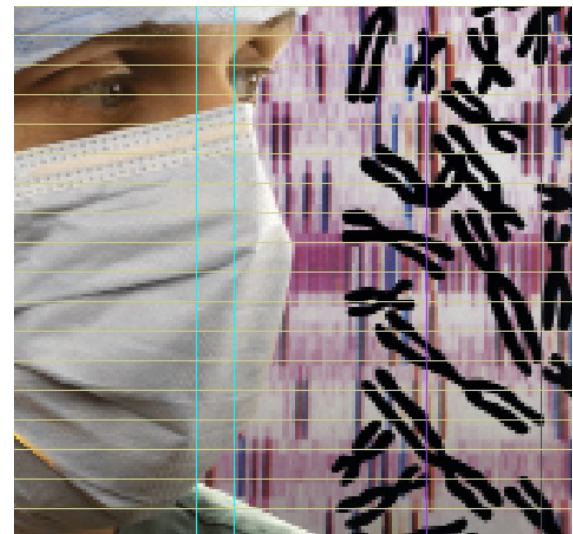
Wat is die morele wet?

C.S. Lewis vertelt ons in zijn boek *Mere Christianity* (3) dat we allemaal, op elke dag en in talloze omstandigheden, een beroep doen op een norm buiten onszelf, die ons gedrag bepaalt, en ons zegt wat we 'behoren' te doen. Van recentere datum beschrijft J. Budziszewski in zijn boek *What We Can't Not Know* deze morele principes als 'het universele gezonde verstand van de mensheid, evenals de basis van wat we vreemd vinden' (4).

Enkele voorbeelden maken duidelijk wat hij bedoelt. Genocide is slecht en moreel verkeerd. We vinden dat terroristische aanvallen waarbij onschuldige mensen worden gedood, verkeerd zijn. We zijn het er allemaal over eens dat het doden van kinderen

zoals de Amoriëten in het oude Kanaän deden, verkeerd is.

Trouw, eerlijkheid, moed en aandacht voor het welzijn van anderen zijn morele plichten waarover we het allemaal eens zijn. Dus, zoals u ziet, morele absoluutheden bestaan wel. Ze bestonden zeker ook voor Hippocrates, die abortus in zijn eed verbood. In zijn boek *The*

Natural Moral Law: The Good after Modernity, legt Owen Anderson uit hoe filosofen door de eeuwen heen over dit onderwerp gedacht hebben, hoe iemands geloof in God het begrip van de natuurlijke morele wet beïnvloedt en hoe de ware morele wet alleen gebaseerd kan zijn op het op het zoeken naar het 'hoogste goed', namelijk het leren kennen van God Zelf.

Verantwoordelijkheid van de morele wet

Als we de morele wet toepassen op abortus, worden we geconfronteerd met het argument dat een vrouw zelf het recht heeft om te kiezen, waarmee men duidelijk wil maken dat ze het recht heeft om te beslissen wat er met haar eigen lichaam gebeurt. Om te toetsen of dit een juiste uitspraak is, moeten we nagaan of het gebaseerd is op een fundamentele menselijke waardigheid en op het uitgangspunt dat we geschapen zijn naar Gods beeld. Als het gaat om rechten, moeten we op dezelfde wijze ook toepassen op het recht van ongeboren baby's.

Rechten en plichten

Maar als we ons beroepen op een recht, hoe zit het dan met de morele verantwoordelijkheid die ermee gepaard gaat? Ja, er is zeker een recht, maar ontslaat dat ons van onze morele verantwoordelijkheid? We kunnen nauwelijks een beroep doen op onze rechten zonder ook op onze verantwoordelijkheden te

zien. Welke plichten en verantwoordelijkheden behoren bij een zwangerschap? Als we de zwangerschap zien als onderdeel van een groot plan, laat ons geweten zien dat het ook verantwoordelijkheden met zich meebrengt. Over welke verantwoordelijkheden gaat het? Verantwoordelijkheden ten aanzien van de gemeenschap of in medische zin?

Vier belangrijke aspecten

Als ik hierover nadenk, zie ik vier belangrijke aspecten in de morele wet die van toepassing zijn op abortus. Ik denk dat we het over deze morele aspecten allemaal eens zijn.

1. De gulden regel.
2. De verantwoordelijkheid om kinderen te voeden.
3. De verantwoordelijkheid om onschuldig leven te beschermen als we daartoe in staat zijn.
4. Gij zult niet doden.

1. De gulden regel

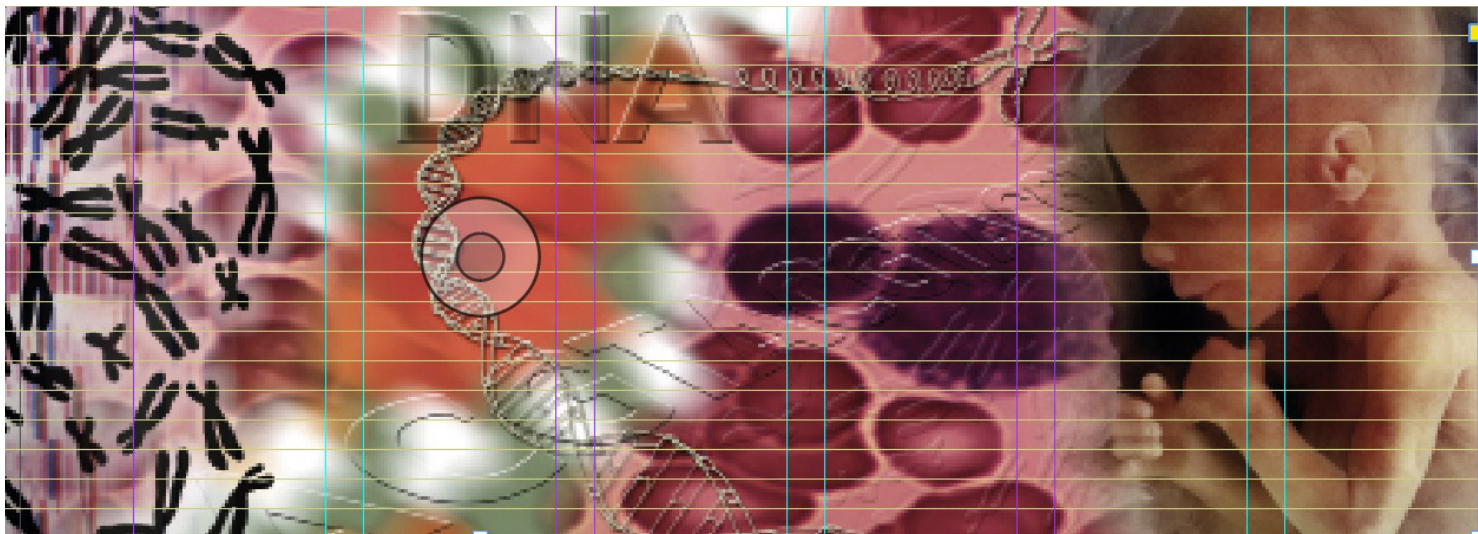
In Mattheüs 7:12 vinden we de woorden van Jezus: "Alles dan wat u wilt dat de mensen u doen, doet u hun ook zo, want dat is de Wet en de Profeten".

Toen ik die gulden regel onderzocht, ontdekte ik dat deze in elke religie bestaat. Hier is een voorbeeld uit het Confucianisme: Zi Gong (een discipel van Confucius) vroeg: "Is er een woord waardoor iemand zich gedurende het hele leven kan laten leiden?" De meester antwoordde: "Wat denk je van shu [wederkerigheid]: Leg anderen nooit op wat je niet voor jezelf zou kiezen?" (6).

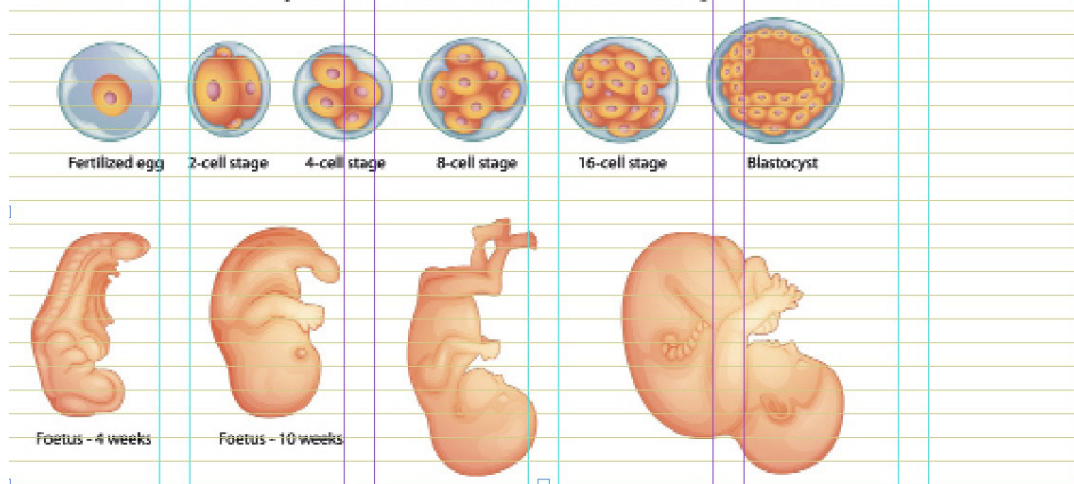
Stel je voor dat je kijkt naar een echografie van een baby in de baarmoeder. Stel je eens voor dat jij de baby bent en jezelf ziet. Terwijl je toekijkt, steekt een aborteur een canule in de baarmoeder en begint je pijn te doen. Je sterft. Op dat moment verdwijnt alles wie je bent. Al je dromen, ambities, successen en mislukkingen, je gedachten, gevoelens, liefdes en haat, alles verdwijnt, omdat iemand je leven heeft gedood. Je bent beroofd van het leven. Hoe vreselijk! Hoe onrechtvaardig! Dat zou je zelf niet willen. Dat zou je toch voor niemand willen?

2. De verantwoordelijkheid om kinderen op te voeden

Een kind moet worden opgevoed, en deze opvoeding is een continu proces. Het begint in de baarmoeder wanneer de foetus afhankelijk is van zijn of haar moeder, die voor zichzelf moet zorgen en tegelijk alles moet doen wat nodig is voor de groei van de foetus via de baarmoeder en de placenta. Na de geboorte blijft de hulpeloze baby liefde, zorg, voeding en bescherming nodig hebben. Als het kind groeit, heeft hij of zij aanmoediging, begeleiding, discipline en bescherming nodig. Bescherming is een voortdurende taak. Zelfs als kinderen volwassen zijn, zoeken ze in moeilijke tijden ons op voor hulp en begeleiding. Ik wil de nadruk leggen op de continue taak van verzorging van de ouders. De stelling dat die pas begint op een bepaald moment in de ontwik-

Human Embryonic and Foetal Development

keling van de zwangerschap of na de geboorte is willekeurig en ongegrond. De verantwoordelijkheid begint aan het begin van de zwangerschap, zo niet eerder.

3. De verantwoordelijkheid om onschuldig leven te beschermen als we daartoe in staat zijn.

Toen ik in de oorlog met Irak als marine-arts in het First Medical Marine bataljon diende, had ik de zorg voor een marinier die door een ontplofte mijn zijn beide benen verloren had. De marinier was onwetend een Iraaks mijnenveld ingelopen en op een mijn gestapt. Hij leefde maar was zwaargewond, hij had veel bloedingen en leed veel pijn. Tot overmaat van ramp was hun eenheid onder vijandelijk vuur gekomen.

Een andere marinier die medische hulp gaf, begaf zich in het mijnenveld om zijn collega te helpen. Hij bereikte hem veilig, maar toen hij neerknielde om zijn wonden te verbinden, zette hij zelf zijn voet op een mijn. De daaropvolgende explosie veroorzaakte ernstige verwondingen, maar beide mannen kwamen levend aan in het medisch hospitaal. Beiden zijn helden die ik in mijn boek beschreven heb, maar de paramedische marinier riskeerde zijn leven om de andere marinier te redden.

Ja, hij was zeker een dappere held, maar van belang is dat hij onder vijandelijk vuur niet in dat mijnenveld gegaan was om moedig te zijn. Zijn motief was om een ander mens te redden en beschermen. Die vorm van moed wordt, geloof ik, in iedere cultuur toegejuicht als een morele deugd. Wanneer een vrouw voor het leven kiest, kan dat een grote opoffering en moed vergen, maar in feite is het een toepassing van een fundamentele morele deugd.

4. Gij zult niet doden.

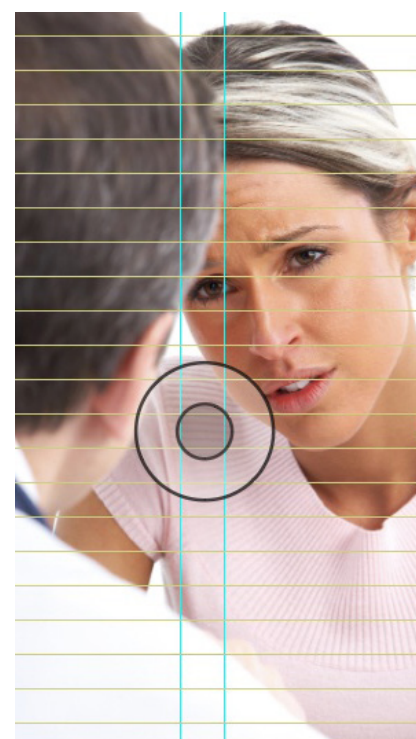
Dit verbod uit Exodus 20:13 is een van de tien geboden, en is van fundamentele morele waarde in het joods-christelijke geloof. Het heeft altijd bestaan als een morele wet, zelfs voorafgaand aan de tien geboden zoals we zien in Gods veroordeling van Kaïn voor het vermoorden van zijn broer Abel. Deze wet is zo bekend bij de mensheid, dat we hem ook in andere culturen vinden. Neem bijvoorbeeld dit citaat uit de Summarische code van Ur-Nammu, de oudste bekende wetboekcode: "Als een man een moord pleegt, moet die man worden gedood" (7).

We weten allemaal dat deze wet waar is, maar zoals vaak het geval is met een wet, kennen we uitzonderingen. De meeste mensen accepteren dat het doden uit zelfverdediging of het doden

van een onschuldig persoon in oorlogstijd uitzonderingen zijn. Behoort abortus ook tot die uitzonderingen? Nee. Alleen al om het feit dat we de moord van een zoon of dochter gruwelijker vinden dan van een wildvreemde die je bijvoorbeeld in een donker steegje aanvalt.

De intieme relatie met de baby

Het doden van een buitenlandse soldaat in de strijd is heel wat anders dan het doden van iemands moeder of vader. Het vermoorden van een familielid of een lid van een hechte ge-

meenschap is een niet te tolereren misdaad vanwege de hoge mate van vertrouwen en liefde die in deze relaties voorkomt. Welke vertrouwende, koestende relatie kan nu intiemer zijn dan met een baby die in de baarmoeder groeit? Moderne feministen zijn ervan overtuigd dat abortuskeuze het centrale probleem is voor vrouwen van onze tijd, ze argumenteren alsof abortus wordt gedaan uit zelfverdediging. Maar echt, het doden van een aanvaller die bij je thuis heeft ingebroken en die je met een mes bedreigt kan toch niet worden vergeleken met het doden van een onschuldig kind in de moederschoot?

Abortus en emoties

Ik heb van mijn patiënten zo vaak misvattingen gehoord dat ik ben gaan begrijpen dat ook zij met deze fundamentele morele waarheden geconfronteerd worden. Als ik praat met een vrouw wanneer ze in een crisis verkeert en in tranen is (doordat ze zwanger is van een baby die ze niet verwacht had en waarvan ze denkt dat ze om allerlei redenen de zwangerschap niet voort kan zetten) en ik stel haar in zo'n situatie

de vraag "Hoe sta je tegenover abortus?", gebeurt er vaak iets opmerkelijks.

Dan zie ik de uitdrukking op haar gezicht veranderen, en terwijl haar ogen vochtig worden, haar lippen samenpersen en de mondhoeken naar beneden draaien, antwoordt ze: " Nou, ik geloof er niet echt in, maar ... " of ze zegt: "Ik had nooit gedacht dat ik zoiets zou kunnen doen maar.... ". Dan volgen enige redeneringen waarom ze in haar geval denkt dat ze met abortus toch door kan gaan ondanks haar overtuigingen.

Ik denk dat ik hier iets opmerkelijks zie, namelijk een confrontatie met een waarheid van de morele wet voordat deze wordt weggerationaliseerd. Ik ben tot de conclusie gekomen dat de beslissing tot abortus voor een vrouw heel moeilijk is. Een vrouw, die me weken na haar abortus zag, was in tranen en bedroefd, en vroeg om een kalmerend middel om haar depressie onder controle te houden, vertrouwde me toe: "Ik wilde echt de baby houden!"

Kiezen voor het 'goede'

De filosoof Owen Anderson merkt op dat we in onze zoektocht naar de betekenis voor ons leven een keuze hebben. Als we op zoek zijn naar 'het goede', kunnen we pragmatische vooronderstellingen gebruiken om tot de conclusie te komen dat we een zo aangenaam en comfortabel menselijk bestaan zoeken, of we kunnen ook een veel hogere standaard zoeken, de 'sum-mum bonum', die God Zelf is (8). Door Hem te kennen, zien we dat Hij liefde is.

Het ultieme voorbeeld van moraliteit

Als we als christen willen weten hoe God over de morele vraag rondom abortus denkt, zullen we het leven en de persoon van Jezus Christus moeten bestuderen. Dan zien we dat Gods liefde zich openbaard heeft in het vlees. God is mens geworden en woont onder ons. Zijn liefde is compromisloos, gepassioneerd en bovenal opofferingsgezind. Als we in de Bijbel naar Jezus' leven kijken, zien we dat Hij blinden, zieken en verlamden geneest.

We lezen van Zijn vergevingsgezindheid, terwijl Hij iedere dag rondtrok zonder dat Hij Zijn hoofd ergens te ruste kon neerleg-

gen. Hij onderwees de zaligspreekers, bestreed hypocrisie en legde geduldig gelijkenissen uit. Bedenk dat Hij de voeten van Zijn discipelen waste en Zich vervolgens overgaf om gekruisigd te worden. En dit laatste deed Hij ten behoeve van de hele mensheid, een ultieme daad van opofferende liefde.

Jezus volgen

Als we ernaar verlangen om God te leren kennen en Hem door Jezus te volgen, merken we dat we geleidelijk worden getransformeerd om steeds meer op Hem te gaan lijken. We gaan denken en redeneren zoals Jezus, en handelen naar anderen zoals Hij deed, om ons met Zijn mededogen en opofferende liefde uit te strekken naar degenen die pijn hebben of in nood zijn. Dit zijn verlangens die we in ons opvoelen komen als we Hem volgen. Het doel van elke christen is om elke dag meer op Jezus te gaan lijken.

Het toepassen van deze balsem van liefde op een onverwachte zwangerschap verandert iemands vooruitzichten en zienswijze aanzienlijk. Men begint de belangen van het onschuldige en kwetsbare ongeboren kind te overwegen. Men durft met rationele overwegingen de strijd aan te gaan en moedig eigen problemen, twijfels, angsten en zorgen te opzij te zetten vanwege een onbegrensde liefde voor het kind. En op deze manier, en wel na zorgvuldige overweging, kiest een vrouw, een echtpaar, een arts, een gezin, een gemeenschap en misschien een hele natie voor het leven.

Steven Braatz, MD.

Hij is een gecertificeerde Ob-Gyn arts die in Californië woont. Braatz diende als voorzitter van het Ob-Gyn-departement in het Naval Medical Center, San Diego, en diende bij het eerste medische bataljon van het Marine Corps in Somalië en de oorlog in Irak. Hij is lid van de American Association of Pro-life Obstetricians and Gynaecologists.

Dit artikel verscheen voor het eerst in het Christian Research Journal, volume 41, nummer 1

(2018).

Vertaald door Gerard Feller

Literatuur

1. De onafhankelijkheidsverklaring.
2. Stephen Meyer, *Signature in the Cell* (New York: HarperCollins, 2009).
3. S. Lewis, *Mere Christianity* (New York: HarperOne, 2015), 1-14.
4. Budziszewski, *What we Can't Not Know* (San Francisco: Ignatius Press, 2011), 16.
5. Owen Anderson, *The Natural Moral Law: The Good after Modernity* (New York: Cambridge University Press, 2012), 266-67.
6. Confucius, *Analects 24*, trans. David Hinton, in Henry Epps, *The Universal Golden Rule, A Philosopher Perspective* (CreateSpace Independent Publishing Platform, 2012), 61.
7. Ur-Nammu wetboek, vers 1, beschikbaar op https://www.re-alhistoryww.com/world_history/ancient/Misc/Sumer/ur_nammu_law.htm.
8. Anderson, *The Natural Moral Law*, 287.

De Stille Kreet

Dit artikel is gekopieerd van de website Schreeuw om Leven Tekst van de uitzending op 12 maart 1985 in het programma 'Tijdsein' van de Evangelische Omroep. Voor het eerst kunnen we de stille kreet waarnemen op het gezicht van dit kind, dat met de dood bedreigd wordt.

De Stille Kreet

Mijn naam is Bernard Nathanson, ik ben verloskundige en gynaecoloog. Ik heb aanzienlijke ervaring met wat er met abortus samenhangt ik medicijnen studeerde, in 1949 bestond de wetenschap van de foetologie en embryologie nog helemaal niet. Wij leerden, dat het ongeboren kind, de foetus, iets was dat in de baarmoeder zat, maar 't werd aan jou overgelaten of het menselijk wezen al een eigen persoonlijkheid bezat. Maar sinds de jaren zeventig is dat allemaal veranderd.

Rond die tijd begon de foetologie als wetenschap zijn intrede te doen in de medische wereld. Dat plotselinge intrede werd mogelijk door nieuwe technologieën, zoals echografie, elektronische hartbeluisteringstechnieken, foetologie, hysteroscopie, radio-immunologische chemie en vele andere technieken die alle tezamen met het vak foetologie uitmaken.

Echoscopie,

waarbij het kind in beweging gezien kan worden is sinds 1976 tot de mogelijkheden gaan behoren. In de echoscopekamer staat een gewone onderzoektafel naast het echoscopie apparaat zelf. Dat is die vierkante machine. De zwangere vrouw gaat op de onderzoektafel liggen. De onderbuik wordt netjes bedekt, het apparaatje wordt nu boven de baarmoeder gehouden. Het bestaat in feite uit een kristal die hoogfrequente

geluidsgolven uitzendt en een ontvanger, die de echo van de golven oppikt. De echo's worden door een computer verwerkt tot een herkenbaar beeld van het levende, ongeboren kind. Het kind kan op het beeld komen in een lineaire scan die handig is bij gevorderde zwangerschappen of een sectorscan, die beter is in het begin van de zwangerschap, zoals hier. Het beeld, dat uit de echogolven wordt opgebouwd kan ongelooflijk gedetailleerd zijn. Zo accuraat is dit instrument dat je de hartklepjes open en dicht kan zien gaan bij iedere hartslag. Jonge moeders en vaders zijn nu in staat hun ongeboren kind te zien, dankzij deze spectaculaire techniek.

Techniek gezien vanuit het slachtoffer

Deze technologieën, deze apparaten en machines die nu dagelijks gebruikt worden, hebben ons er van overtuigd, dat het ongeboren kind een mens is en deel van onze maatschappij en zich in niets onderscheidt van ons allemaal. We beschikken nu over de techniek om een abortus te zien vanuit het oogpunt, van het slachtoffer. Echoscopie maakt het ons mogelijk dit mee te maken. Dit is voor het eerst dat we kunnen zien hoe een kind uiteen wordt gescheurd, de ledematen worden afgerukt, vermorzeld en vernietigd door de meedogenloze metalen instrumenten van de aborteur. We zien hier de modellen van de ontwikkelingsstadia van het kind in het prenatale stadium, voor de geboorte vanaf het eerste begin tot bijna aan het eind. Dit is het kind met vier weken, acht weken, twaalf

weken, zestien weken, achttien weken, twintig weken en acht en twintig weken. U ziet, dat er nergens een revolutionaire verandering is in de vorm of substantie van dit persoonje gedurende de hele ontwikkeling. Met twaalf weken is dit wezentje een volledig gevormd, volkomen herkenbaar mens. Er is al zes

weken hersenactiviteit. Zijn hart functioneert al acht weken. En alle andere menselijk functies zijn niet te onderscheiden van de onze.

Dit boek hier is Williams Obstetrics.

Het is de zestiende druk uit 1980. Dit is het handboek dat bij alle opleidingen in de V.S. gebruikt wordt. In het voorwoord, dat in 1980 geschreven is, staat de volgende waarschuwing: "Gelukkig leven wij nu in een tijdperk, waarin de foetus als een tweede patiënt gezien kan worden. Wie had een paar jaar geleden durven dromen dat wij als arts ooit de foetus zouden kunnen dienen?"

De medische erecode schrijft voor, dat wij onze patiënten niet mogen doden, maar dat wij gehouden zijn hun leven te redden. "Laten we eens zien wat abortus betekent voor onze tweede patiënt". Dit is het twaalf weken oude kind in de baarmoeder. De baarmoederwand is deze spier er omheen. Een aborteur gaat als volgt te werk:

Eerst brengt hij een speculum in de vagina, die hij openspert om de cervix te kunnen zien... de baarmoederhals hier. Als hij de cervix kan zien neemt hij dit apparaat, de aanhaaktang, en klemt die door het speculum aan de baarmoederhals vast, door hem dicht te klappen, zodat hij een stevige greep op de cervix heeft. Het volgende instrument dat ingebracht wordt, is de sonde. De sonde gaat de baarmoeder in en er dan weer uit.

Diepte baarmoeder

De aborteur weet nu, hoe diep en hoe groot de baarmoeder is. Met behulp van deze dilatatoren, gebogen metalen tangen, wordt de baarmoederhals opening opgerekt om de instrumenten van de aborteur toe te kunnen laten. De aborteur begint met de dunste dilatator en rekt

daarmee de cervix iets op. Dan gebruikt hij het andere eind, dat iets breder is. Zo werkt hij de hele reeks af en gebruikt telkens steeds grotere uiteinden van de dilatoren. Tenslotte neemt hij het apparaat dat als een zuiger werkt. Dat zit eerst steriel opgeborgen, totdat het gebruikt gaat worden. Het gaat door de verwijde cervix de baarmoeder binnen en doorboort het vruchtvlies dat het kind omringt zodat het vruchtwater wegstroomt. De zuiger komt dan in aanraking met het kind.

Zuiger scheurt het kind in stukken

Er komt een druk op te staan van 55 millimeter kwik want aan het uiteinde komt een slangetje dat in verbinding staat met de machine die in feite de abortus uitvoert. De top van de zuiger begint het kind in stukken te scheuren. De stukken lichaam worden een voor een naar buiten gezogen tot er alleen flarden lichaam en hoofd over zijn. Het hoofd is te groot om door de zuiger te kunnen. Daarom komt er een speciale tang aan te pas, de verlostang of forceps, die door de verwijde cervix in de baarmoeder gaat. De aborteur probeert dan het vrij ronddrijvende hoofd in zijn greep te krijgen tussen de ringen aan het uiteinde. Het hoofd wordt gekraakt. De inhoud en tenslotte het bot wordt weggezogen. Dan is abortus in feite achter de rug.

Tienduizend abortussen

We weten hoe een kind van twaalf weken eruit ziet op het scherm van de echoscan. We hebben ook de techniek gezien van een abortus bij twaalf weken. Voor het eerst krijgt u nu een film te zien, gemaakt met behulp van een echoscan van zo'n zelfde abortus. Dit is niet ongewoon. Het is geen late abortus. Dit is er maar een van de vierduizend per dag in de Verenigde Staten. De film is gemaakt in een abortus kliniek. De aborteur was in dit geval een jongeman, die in twee abortus klinieken tegelijk werkte. Hij had in zijn jonge leven al zo'n tienduizend abortussen uitgevoerd. Toen hij gevraagd

werd naar de filmmontage te komen was hij zo geschokt door wat hij zelf had gedaan, dat hij even de kamer uit moest, voor hij verder kon. Hij heeft nooit meer een abortus uitgevoerd. De jonge vrouw, die de echoscan kamara bediende was een feministe en een voorstandster van abortus. Ook zij was zo onder de indruk van wat ze bij de montage zag, dat ze het onderwerp abortus nooit meer aangeroerd heeft.

Twaalf weken foetus

Laten we nu de film zelf bekijken. We zien hier een sectorscan van een echoscopiebeeld van een twaalf weken oude foetus. Het kind ligt in een zijwaartse richting. Hier zien we het hoofd van het kind. Dit hier is het lichaam. Deze vlek is de hand van het kind op weg naar de mond. Als we goed kijken, kunnen we het oog zien, of in ieder geval de oogkas. Dit hier is de neus, en hier zit de mond. We kunnen zelfs de hersenventrikels onderscheiden.

Dat is de met vloeistof gevulde holte. We zien het lichaam met de ribben hier in silhouet, de ruggengraat aan de achterkant. Deze korrelige aandoende massa bovenaan de scan moet de placenta of moederkoek zijn. Je begint hier ook de dijbenen te zien en de beentjes die van het lichaam af staan. We gaan tot actie over. We kunnen het hart zien kloppen in de borstkas van het kind met een snelheid, van ongeveer 140 slagen per minuut.

We zien het kind vredig in de baarmoeder bewegen. Van tijd tot tijd gaat hij verliggen. Hij ligt nog steeds dezelfde kant op. De mond heeft de duim inmiddels gevonden. Het kind beweegt zich weer stilletjes in zijn heiligdom. De schaduw die we hier zien, onder op het scherm, is de zuigerkop. We hebben hem gekleurd, zodat u hem beter kunt zien. De aborteur heeft de cervix verwijd en brengt nu de zuigerkop in. U kunt hem nu over het scherm heen en weer zien bewegen.

Het kind wijkt achteruit!

U zult zien, dat straks, als de zuigerkop, die nu hier is, dichter

bij het kind komt het kind achteruit zal wijken, waarbij de bewegingen veel heftiger, schokkeriger worden. Het kind beweegt zich nu doelgerichter en hij verandert steeds van ligging. Nu probeert hij weer uit te wijken. De zuigerkop heeft hem nog niet geraakt. Toch zijn de bewegingen geagiteerd en heftig. We zien het kind nu weer in profiel.

De zuigerkop gaat over het scherm heen en weer. De mond van het kind staat wijd open en we zetten het beeld straks stil. De zuigerkop, die u heen en weer ziet gaan, onderaan op het scherm, is het dodelijke wapen, dat straks het kind zal verscheuren en vernietigen. Pas als het vruchtvlies is gebroken en het vruchtwater vloeit raakt de zuigerkop het kind. We zien hem heen en weer gaan, terwijl de aborteur het lichaampje zoekt.

Stille kreet!

Weer zien we zijn mond wijd open in een stille kreet, op het stilgezette beeld. Dit is de stille kreet van het kind, dat rechtstreeks met de dood bedreigd wordt. De hartslag is dramatisch versneld, net als zijn bewegingen. Hij voelt, dat zijn heiligdom belaagd wordt. Hij probeert weg te komen, naar links in de baarmoeder, in een poging een trieste poging, om te ontkomen aan het wapen, dat de aborteur gebruikt om zijn leventje te doven. Het hartje is nog weer sneller gaan slaan. Het maakt nu zo'n 200 (!) slagen per minuut. Hier is geen twijfel mogelijk, het kind is in doodsnood.

De vliezen zijn doorboord en het vruchtwater is afgevloeid. Nu is die hoeveelheid vloeistof rond het kind niet meer te zien. Nu het vruchtwater weg is wordt de zuigerkop op het lijfje geklemd en wordt het kind naar beneden getrokken door de onderdruk, die op de zuigerkop staat. Het wordt systematisch van het hoofd gerukt. Het hoofd is nu hier aan deze kant. Ik wijs nu het hoofd aan. De benen zijn al weg. We zien nog steeds de zuigerkop op het scherm bewegen in stormachtig echoreksen. Het kind wordt heen en weer gerukt

nu de zuigerkop aan het lichaam zit en de aborteur het kind met de zuiger bedreigt. Het hoofd is nog te herkennen. Het lichaam al niet meer. Dat is van het hoofd gerukt.

Verlostang

Nu zien we alleen nog het hoofd, of de middenecho van het hoofd en wat losse botsplinters. Het hoofd van dit 12 weken oude kind, dat ik hier aanwijs, is te groot om aan een stuk uit de baarmoeder getrokken te worden. De aborteur moet gebruik maken van dit instrument, de verlostang om het hoofd te pakken te krijgen. Hij moet proberen het hoofd met de tang te breken en stukjes bij beetje uit de baarmoeder te verwijderen. De aborteur en de narcotiseur bedienen zich van een geheimtaal om zich af te schermen voor de realiteit van het gebeuren. De aborteur en de narcotiseur noemen het hoofd, dat nu gezocht wordt, nummer Één.

Nummer Één

De narcotiseur vraagt aan de aborteur: "Is nummer Één er al uit? Zijn we klaar?"

We zien van tijd op tijd de twee armen van de tang op het beeld verschijnen. Het hoofd zweeft vrij rond in de baarmoeder. Daar ziet u de armen van de tang al aankomen. Het hoofd wordt nu door de verlostang omsloten en het hoofd wordt naar de cervix getrokken. Het enige wat we nog zien zijn de scherven, de gebroken overblijfselen, de stukken weefsel, die ervan getuigen dat hier een levend, hulpeloos menskindje heeft bestaan.

Om te weten, wat de invloed van abortus op de maatschappij is moeten we de cijfers over de laatste twintig jaar bekijken. Er bestaan betrouwbare gegevens, dat er in 1963, lang voordat abortus helaas door de wetgever werd goedgekeurd, per jaar honderdduizend illegale abortussen werden gepleegd. En maar heel weinig legale. Het eerste jaar dat abortus niet meer bij de wet verboden was, werden er 750.000 abortussen uitgevoerd. En in 1983, het

laatste jaar waarover we volledige gegevens hebben, waren dat er anderhalf miljoen. Wat is abortus als industrie waard? Vorig jaar werden er anderhalf miljoen uitgevoerd.

De kosten van een gemiddelde abortus bedragen 300 tot 400 dollar. Dat betekent een industrie met een omzet van 5 tot 6 honderd miljoen. Die zal voorkomen op de lijst van de 500 grootste industrieën ter wereld. 90 % van het geld verdwijnt in de zak van de medici. De rest gaat naar de ondernemers, die de klinieken exploiteren. Er is een onderzoek geweest naar die klinieken.

Als paddestoelen schieten de ketens van abortusklinieken uit de grond. In ieder geval in Californië en het zuidwesten en zelfs in het zuidoosten. Er zijn tekenen die er op wijzen, dat ze steeds meer in handen van de maffia komen, dus van de georganiseerde misdaad. Dit geld dus, het abortusgeld, is niet alleen besmeurd met het bloed van onschuldige slachtoffers, maar ook door de duistere handen van de georganiseerde misdaad in de V.S.

Als we het over abortus hebben, moeten we goed begrijpen, dat het kind niet het enige slachtoffer is. De vrouwen zijn dat net zozeer als hun ongeboren kinderen. Er wordt vrouwen niet verteld, wat een ongeboren kind precies is. Ze krijgen niet precies te zien, wat een abortus eigenlijk betekent. Steeds grotere aantallen vrouwen, honderden, duizenden, ja tienduizenden hebben een geperforeerde baarmoeder, infecties of een kapotte baarmoeder. Vrouwen zijn gesteriliseerd, gecastreerd, allemaal als resultaat van een operatie waar ze niet genoeg over wisten.

Deze film en andere die misschien nog komen, moet iedere vrouw te zien krijgen voor ze toestemt in een behandeling van deze aard. Ik beschuldig de pro-abortusbeweging en alle andere samenzwerende bewegingen, die werkzaam zijn in de abortusindustrie, dat er bewust informatie wordt

achtergehouden en vrouwen niet juist worden geïnformeerd over abortus. Ik daag al diegenen uit, die abortus mogelijk maken, om deze videoband, of van gelijke strekking, te laten zien aan vrouwen voor ze toestemming tot abortus geven.

Ik weet er heel wat van af. Ik was in 1969 mede-oprichter van NARAL, een pro-abortusbeweging. En gedurende twee jaar stond ik aan het hoofd van een abortuskliniek. Sinds die dagen is de embryologie als vak ontstaan, waardoor we de foetus hebben leren bestuderen. Al die studies hebben zonder uitzonderingen aangetoond, dat het ongeboren kind een mens is, zoals wij allemaal en deel uitmaakt van de maatschappij. Het verwoesten van een mensenleven is geen oplossing voor een in wezen sociaal probleem. Wie zijn toevlucht neemt tot dergelijk geweld, vertoont wetenschappelijke armoede, erger nog: Ethische armoede. Ik kan niet geloven, dat wij Amerikanen, die mensen op de maan zetten, geen betere oplossing hebben, dan deze toevlucht tot geweld.

Ik geloof, dat wij ons allemaal samen moeten inzetten om onvermoeibaar te blijven zoeken naar een oplossing. Een oplossing waarin liefde hand in hand gaat met medeleven en ontzag voor die allergrootste prioriteit: Het menselijk leven. Laten we allen, omwille van de mensheid nu meteen een einde maken aan al deze moorden.

Copyright "The Silent Scream" (1984)

American Portrait Films
1695 w. Crescent, Suite 500
Anaheim, Ca 9280

Na een abortus; Hoe moet ik nu verder?

De tekst van dit artikel is een bewerking van delen van een engelstalige folder "How To Survive Your Abortion - A Guide To Rebuilding Your Life" geschreven door Patty McKinney, Jill Lessard, Terry Selby en Karen Sullivan Ables.

NA EEN ABORTUS ... HOE MOET IK NU VERDER?

Misschien voel je alleen maar een vage pijn ergens diep in je hart. Het kan ook veel erger zijn. Misschien ben je na je abortus emotioneel wel helemaal in elkaar gestort. Wat voor pijn je ook ervaart, weet dat jij hierin niet alleen staat. Er zijn veel vrouwen, die lijden zoals jij. Er zijn er ook die al door deze pijn zijn heengegaan. Deze folder wil proberen om vrouwen zoals jij te helpen.

Het is normaal dat je verdriet hebt. Je verdriet is een gezond teken. Het is een teken dat je de feiten onder ogen ziet, in plaats van ze te verbergen of voor jezelf te houden, waardoor ze zich binnenin je gaan ophopen en in je gedachten een conflict tussen goed en kwaad laten ontstaan. Je tranen werken genezend. De eerste stap om deze emotionele wonden te genezen, is toe te geven dat ze bestaan, en de oorzaak ervan onder ogen te zien.

Het recht op verdriet

Je hebt recht om verdriet te hebben. Als jij een kind verloren zou hebben door ziekte of ongeval, dan zou niemand je dit recht ontzeggen. Bij een miskraam van een kind, dat welkom was, vindt men het ook normaal dat hierover verdriet is. Veel vrouwen zijn verbaasd, als ze merken dat ze verdriet hebben over een geaborteerd kind, want de abortus was toch min of meer een vrijwillige daad. Dat geeft nu juist veel meer reden tot verdriet, omdat jij je bewust bent, dat de abortus ook met jouw instemming werd uitgevoerd. De gevoelens van schuld en verdriet zullen juist heviger zijn. Dokters en mensen, die voorlichting geven

over abortus, of anderen, die adviseren over geboorteregeling, vrouwen, die een abortus hebben gehad, psychiaters, ouders, man of vriend, hebben je misschien doen geloven dat je verdriet niet echt en zuiver is. Dit kan er toe leiden dat je je belachelijk, egostisch of schuldig gaat voelen en dat maakt je verwarring alleen maar groter en je gaat denken dat je helemaal doordraait.

Maar je verdriet is niet alleen echt en zuiver, het is ook normaal. Bij een zwangerschap ondergaat het lichaam veranderingen, die horen bij het moederschap. Je lichaam stelt zich in op het krijgen van een kind, je verstand gaat zich voorstellingen maken van het moeder worden. Alles wat dit natuurlijke proces stopt of in de weg staat (zoals bij abortus), verstoort het natuurlijke functioneren van je lichaam en kan je geestelijke gezondheid ernstige schade toebrengen. Het is normaal om een gevoel van verlies, leegte en verdriet te ervaren! Probeer daarom in te zien dat je geheel normaal reageert op een tragische levenservaring. Het feit dat jijzelf meewerkte aan die tragedie, betekent niet dat je geen reden zou hebben tot verdriet. Integendeel, juist hierdoor is er nog meer reden tot verdriet.

Wees niet te hard voor jezelf

Een arts heeft eens opgemerkt dat onzekerheid in het begin van een zwangerschap zo algemeen voorkomt, dat dit onzeker voelen juist vaak een symptoom is van je zwangerschap. Precies in een tijd dat door de veranderingen in je lichaam, het vermogen om een weloverwogen besluit te nemen werd bemoeilijkt, moest je over een zaak van levensbelang beslissen. Hier kwam misschien nog bij dat je waarschijnlijk je beslissing niet zonder hulp van anderen hebt genomen.

Misschien was de vader van de baby niet bereid of niet in staat om te helpen en de

verantwoording voor zijn kind te dragen. Wellicht heeft hij op een abortus aangedrongen en heeft hij je overgehaald door emotioneel te worden of door financiële redenen aan te voeren.

Regelmatig komt het voor dat ouders, die hun kind willen beschermen tegen pijn, vernedering, voortijdige belindiging of onderbreking van een opleiding, abortus doen voorkomen als 'de oplossing' voor 'hËt probleem'. Als je niet getrouwd was,ervaarde je misschien, dat je omgang met jongens onverantwoordelijk is geweest, en dat je daarom jouw recht om voor het kind te kiezen opgaf ten gunste van de wensen van je ouders. Je meende misschien dat je geen recht had om je ouders nog verder in verlegenheid te brengen en hun plannen voor jouw toekomst in de weg te staan. Met een serieus verlangen om hen niet nog meer verdriet te doen, kreeg je de verkeerde gedachte, dat abortus toch wel 'de manier' was om snel een einde te maken aan een situatie, die anderen, die het meest van je houden, verdriet deed.

Adviezen tot abortus

Je familie, verzorgers, je beste vriendin hebben misschien allemaal een abortus geadviseerd, ja, daarop aangedrongen en het doen voorkomen als een zeer aannemelijke oplossing voor jouw moeilijke situatie.

Mensen, die zich bezig houden met geboorteregeling of die bij een abortuskliniek werken, hebben je misschien onvoldoende geïnformeerd om een weloverwogen en wijs besluit te kunnen nemen. Door dit alles was je beslissing niet geheel vrijwillig. De verdraaide woorden die gebruikt werden, hebben je misschien doen geloven dat jouw ongeboren kindje nog geen echt mensje was. Ze noemden het 'een klompje cellen' of het produkt van de bevruchting. Ze hebben je maar weinig of niets verteld

over de mogelijke lichamelijke complicaties en nog minder, of in het geheel niet, over de emotionele gevolgen. Ze vertelden je niet veel over de manier, waarop ze jouw kind zouden verwijderen en helemaal niets over de pijn, die het kind daarbij zou hebben. Het is dus heel goed mogelijk dat jij je beslissing hebt genomen op basis van onvoldoende of oneerlijke informatie.

Is wettelijk altijd goed?

Daarbij kan de misleidende gedachte gekomen zijn, dat nu abortus wettelijk is toegestaan, dit ook goed zou zijn. Per slot van rekening heeft de overheid bepaald, dat abortus goed is en dacht je: Al die vrouwen dan, die zich jaarlijks laten aborteren, die hebben toch niet allemaal ongelijk? Je mag van de wetgevers in ons land verwachten dat ze goede besluiten nemen. Al deze factoren hebben ertoe geleid dat je je niet realiseerde hoe verkeerd een abortus eigenlijk wel is en wat een onrecht het is tegenover het ongeboren kind.

Het is daarom niet alleen jouw fout, het is ook te wijten aan het falen van de maatschappij.

Probeer hen te vergeven, die meegewerkt hebben aan je abortus

Het is normaal om boos te zijn op de mensen, die je hadden moeten steunen en opvangen op dat moeilijke moment in je leven, maar die hierin zo jammerlijk hebben gefaald. Maar boosheid, die je laat bestaan en laat groeien in je hart, ontardt al gauw in bitterheid en haat. Je kunt nooit emotioneel herstellen, als je deze vernietigende gevoelens laat bestaan.

Probeer je in te denken, dat de vader van de baby zich in het nauw gedreven voelde, klem gezet, en dat hij geen andere uitweg zag. Misschien kwam hij terug op elke afspraak en iedere onuitgesproken belofte tussen jullie beiden. Het is mogelijk, dat de relatie met de vader juist is stukgelopen door de abortus. Dan is het niet anders, maar vergeef hem.

Zoek naar kracht om je ouders, vrienden, pastorale begeleiders te vergeven. Ze waren fout, maar dachten dat ze goed deden en dat abortus het beste voor jou zou zijn. Helaas was hun beoordeling onjuist. Dat is triest.

Vergeef de hulpverleners, waarvan je vindt dat ze je voorgelogen hebben, of dat ze niet genoeg informatie hebben gegeven, waardoor je misschien een andere beslissing zou hebben genomen. Velen, die met abortus te maken hebben, verkondigen de mening, dat het achterhouden van informatie een beslissing minder pijnlijk maakt. Wij weten dat het tegenovergestelde waar is, maar dat is op dit moment verleden tijd. Er zijn mensen, die vechten voor wetten om hierin verandering te brengen en om een juiste voorstelling van zaken en feitelijke informatie te eisen voor de vrouw, die deze belangrijke beslissing gaat nemen.

Weet dat God genezing kan geven

Veel vrouwen vertellen, dat ze zich te slecht voelen om Gods vergeving te kunnen ontvangen en dat ze juist Zijn oordeel voelen of verwachten. Maar lees wat God in de Bijbel zegt: "Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe." (Johannes 3:16). "Een ieder", sluit iedereen in, die heeft gezondigd en in hoofdstuk 3 vers 23 van de Brief aan de Romeinen staat: "Want allen hebben gezondigd ...".

Abortus is niet slechts een verkeerde handeling, een uitvoeren van een ongelukkige beslissing. Het is zonde. Belijd dit aan God als zonde, en ... "Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid." (1 Johannes 1:9). Ook al haat God de zonde, en is Hij toornig over al het kwaad wat we doen, toch houdt Hij van je. Ook vraagt Hij geen offer van jou om je fout goed te maken. Geen mens is daartoe in

staat. Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft Zijn leven gegeven om ook voor jouw zonde en schuld te betalen. God staat al met uitgestrekte armen te wachten en verlangt ernaar om de pijn in je hart te verzachten en je wonden te genezen.

Laat niet toe dat de duivel je influistert, dat jouw zonde te groot is, te egoïstisch, of te vernietigend, en dat God je niet van harte zou willen vergeven, als je Hem daar om zou vragen.

Als je Jezus Christus nog niet kent als je Verlosser, Heelmeester en Vriend, bid dan en zeg Hem in je eigen woorden, dat je Hem aanneemt als je Verlosser, vertel Hem wat er gebeurd is en dat je er oprecht berouw over hebt. Je kunt ook het volgende gebed als voorbeeld gebruiken:

Gebed

'Vader in de hemel, ik kom nu bij U en belijd mijn zonden. Heer, het zoeken naar mijn eigen weg en het leven volgens mijn regels hebben dood en kwelling voor mijn kind en mijzelf tot gevolg gehad. Vergeef mij alstublieft. Ik dank U dat U Uw Zoon liet sterven om mij te kunnen verlossen. Ik aanvaard Zijn offer voor mij. Vader, ik leg aan Uw voeten al mijn gevoelens van schuld, verdriet en berouw. Reinig mij en genees mij door het offer van Uw lieve Zoon. Vandaag is de eerste dag van mijn leven met U. Leer mij om Uw wil te kennen voor mijn leven. In de Naam van Jezus, Amen. Blijf bidden en laat ook anderen weten dat je Jezus als Verlosser geaccepteerd hebt.

Het rouwproces na een abortus

Begrijp wat er met je aan de hand is. Soms lijkt het alsof je gevoelens alle kanten opgaan en totaal niet onder controle zijn te krijgen. Je hoopt dat op een dag de pijn verdwenen zal zijn, maar hoe? En wanneer? Als je wat meer inzicht krijgt in wat er met je aan de hand is, zul je er beter doorheen komen. De verwarrende emoties van woede,

verdriet en depressie horen bij wat men noemt het rouwproces. Je rouwt om je kind, zoals elke moeder dat zou doen.

Fases in het rouwproces

De fasen in dat rouwproces, die hieronder beschreven worden, zijn algemeen, maar kunnen bij elke vrouw weer in een iets andere vorm of volgorde voorkomen. Jij zult immers op jouw eigen unieke wijze je verdriet verwerken en je eigen tijd daarvoor nodig hebben. Je zult echter deze fasen kunnen herkennen.

1. Opluchting

Je zult je na je abortus misschien opgelucht gevoeld hebben. Voor een tijdje had je het idee dat jouw problemen voorbij waren.

2. Ontkenning en verstandelijke redenatie

'Het was iets dat ik wel moest doen. Het was tenslotte alleen maar een klompje slijm. Het is wettelijk toegestaan, dus is het wel oke.' Dit zijn veel gemaakte opmerkingen. Het ontkennen van de waarheid. Dergelijke redeneringen beroven je echter van de gelegenheid om door het rouwproces heen genezing te vinden.

3. Beseffen wat er echt gebeurd is en de shock

Daarna ga je je realiseren wat abortus nu eigenlijk echt is en dit kan overweldigend en beangstigend zijn. In totale radeloosheid heb je misschien wel uitgeroepen: Ik heb mn kind vermoord. Dit besef kan je doen terugkeren naar de ontkenningfase, om jezelf opnieuw wijs te maken dat het iets was, dat je moest doen. Ga je echter wel verder, dan kom je in de meest pijnlijke fase van het rouwproces.

4. Boosheid en depressie

Wanneer je ten volle beseft, wat een abortus werkelijk is, dan komt dat hard aan. Je voelt je kwaad, verraden, gebroken door verdriet of depressie. Gedachten over zelfmoord kunnen bij je opkomen.

Soms lijkt het leven totaal zinloos. Onverklaarbare woede, schuld, berouw of zelfverachting overvallen je. Je krijgt misschien last van slapeloosheid, nachtmerries en nare herinneringen. Misschien ben je gaan drinken, gebruik je drugs, of geef je toe aan oppervlakkige relaties en hoop je hiermee de leegte van binnen te vullen en de pijn te verminderen.

Je hebt spijt van je abortus en je zou er alles voor over hebben om het ongedaan te maken. Het nemen van beslissingen lijkt een onmogelijkheid. Je denkt veel aan je baby. Hoewel je overweldigd kunt worden door deze gedachten en gevoelens: wees niet bang. Ze horen allemaal bij het verdriet.

Vele vrouwen hebben dit ervaren en hebben uiteindelijk hun pijn kunnen verwerken. Nu is het de juiste tijd om God te zoeken en hulp te vragen bij een begripvolle gelovige, hulpverlener of vriend.

5. Acceptatie en overgave

Met goede hulp zul je een bepaalde rust en een duidelijk beeld van je verleden krijgen. Wil de genezing volkomen worden, dan zul je vergeving voor jezelf moeten vinden en aanvaarden. En met Gods hulp moet je anderen vergeven. Dagelijks zul je je gevoelens van woede, bitterheid en zelfhaat aan Jezus moeten geven. Als je dat niet doet, ga je eraan ten onder.

6. Hoop en herstel

Als je voor je Schepper komt te staan, moet je wel bedenken dat het Zijn genade, en niets anders, is geweest, die je tot hier heeft gebracht. Op geen enkele wijze valt er iets van de genezing aan jezelf toe te schrijven. Christus roept ons niet uit onze zonde en geneest ons daarvan, opdat we dan daarna op een voetstuk zouden gaan staan om vervolgens door de wereld bewonderd te worden. Integendeel, nu kun jij anderen in hun nood bij staan, met dezelfde bewogenheid en genade die door Hem aan jou gegeven is. Door het helpen van

anderen kom je los van jezelf en dan keert ook je gevoel van eigenwaarde terug.

De weg van verdriet naar genezing, van dood naar leven, kan lang en pijnlijk zijn! Maar tegelijkertijd kan het ook een tijd zijn van groei, van volwassen worden en van het bij jezelf stilstaan en alles op een rij zetten. Door aan je gevoelens toe te geven en ze over te geven aan God, zul je bevrijding ervaren.

De gedachten aan je kind dat je hier op aarde nooit gekend hebt, zullen altijd blijven. Die herinnering gaat niet weg met de genezing - alleen de tranen.

“.. zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen.” (2 Corintiërs 5:17)
Karen Sullivan Ables
een vrouw die net als jij een abortus heeft gehad
1998

Wil je eens doorpraten, bel of schrijf dan naar
Stichting Schreeuw om Leven,
Ruitersweg 35-37,
1211 KT Hilversum,
tel: (035) 624 43 51.

“How To Survive Your Abortion - A Guide To Rebuilding Your Life”;
uitgever: The Precious Feet People,
919 S. Main St., Snowflake, AZ
85937, U.S.A.

Apocalyps NU (Abortus)

Da Costa convent

Temidden van de apocalyptische gebeurtenissen van vandaag is het uiterst urgent om samen te komen rondom het profetisch woord. U bent van harte welkom op het van de Stichting Schreeuw om Leven uitgaande Da Costa Convent elke eerste maandagmiddag en -avond van de maand. U zult daar luisteren naar Ds. J. den Admirant en drs. L.P. Dorenbos en anderen om te ontdekken wat in deze profetische tijd voorafgaand aan de wederkomst van Messias Jezus de hoogste prioriteit heeft. De lezingen worden ook gepubliceerd.

DA COSTA CONVENT Het Da Costa Convent vindt plaats op de eerste maandag van de maand bij Schreeuw om Leven, Ruitersweg 35-37 in Hilversum. Vanaf 17.00 uur is er een workshop voor uitwisseling en voorbereiding van actie- en mediagerichte plannen. Aansluitend is er een maaltijd, waarna vanaf 20.00 uur de lezingen worden gehouden. De toegang is vrij en er wordt een collecte gehouden.

Het DA COSTA PAMFLET

is een uitgave van de Stichting Schreeuw om Leven. Stichting Schreeuw om Leven stelt zich als doel om de waarheid en de liefde van God toe te passen op alle terreinen van het leven. In het Da Costa pamflet wil Schreeuw om Leven vanuit het profetisch woord in de bijbel de actuele profetie van vandaag voor Israël en de volkeren onderzoeken en in de praktijk toepassen.

Financiële bijdragen kunnen worden overgemaakt op het postbank nummer 9079 ten name van de Stichting Schreeuw om Leven, Ruitersweg 35-37, 1211 KT Hilversum met vermelding Da Costa. Drs. L.P. Dorenbos schreef onderstaande notitie vlak na de gebeurtenissen in New York en Washington. Hoe vandaag Mammon en Moloch wereldwijd abortus

promoten Enkele overwegingen bij de apocalyptische gebeurtenissen van vandaag

11 sept.2001

Alle commentaren waren het er over eens, dat de wereld is geraakt in het hart van het mondiale financiële centrum, in het hart van de democratie. In een oogwenk stortte het boegbeeld van het financiële wereldcentrum in New York als een kaartenhuis ineen en werd het onneembare defensiecentrum van het machtigste land ter wereld, het Pentagon in Washington getroffen. Het zijn apocalyptische taferelen die worden opgeroepen. En meteen werd verband gelegd tussen wat er in New York en Washington, het machtige Amerika gebeurde en de spanningen in Israël.

Wat is er aan de hand, vroeg de wereld zich verbijsterd af? Wij lezen Openbaring 18 en 19. Daar gaat het over de val van de grote stad Babylon. In een uur valt die stad en komt het eeuwige Koninkrijk van recht en gerechtigheid. Want de grote strijd die gevoerd wordt, is de strijd tussen God en de duivel, de grote tegenstander van God. Het is een geestelijke strijd. De engelen zingen met luide stem: Halleluja en Johannes wordt uitgelegd dat: het getuigenis van Jezus de geest der profetie is. De weg tot behoud is gelegen in de onvoorwaardelijke overgave aan Messias Jezus.

Zijn getuigenis is dan ook: Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. De tijd is vervuld. Geloof het evangelie. Markus 1 vers 15 en met tekstverwijzing naar Daniël 2:44! En die oproep tot bekering moet, juist als de machten wankelen, met des te meer kracht verkondigd worden. Het is de hoogste tijd. Het is altijd de hoogste tijd, maar bij de verschrikkelijke dingen, waarmee we nu geconfronteerd worden, komt het heel dichtbij.

Er is maar een plek op aarde, waar we veilig zijn en dat is bij Jezus. Dan kunnen de oordelen losbarsten en het geweld toenemen, maar bij Hem zijn we veilig door de dood heen, want in Hem hebben we het eeuwige leven. Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe. Johannes 3:16, de bekendste tekst uit de Bijbel.

De Verenigde Naties in New York is de grote promotor van abortus Op 19 september was de Verenigde Naties Conferentie over de kinderen gepland. Het zou een evaluatie worden van de conferentie die 10 jaar geleden plaatsvond. In verband met de gebeurtenissen in New York is deze conferentie nu uitgesteld. In de voorbereidende vergaderingen werd door de pro life lobbyisten gestreden om alle formuleringen die abortus propageerden uit het document te krijgen.

Tot op het laatst werd volhard om de pro abortus lijn in het document voor de kinderen vast te houden. De bevolkingsafdeling van de VN is al jaren de grootste propagandist voor vrije abortus over heel de wereld. Abortus is een ideologie geworden, waarmee alle conferenties en documenten moeten worden gevuld. Het begrip "reproductive health", wat op zichzelf als een goede zaak overkomt, impliceert in het denken van de VN het recht op abortus. Op de grote VN Bevolkingsconferentie in Caïro, nu 7 jaar geleden, was abortus een heet hangijzer. De ideologie, dat met abortus de problemen in de derde wereld kunnen worden opgelost, is zo sterk in de plannen van het westen verankerd, dat de ontwikkelingslanden

zich gedwongen voelen om de westerse filosofie van geboortebepanking en abortus over te nemen.

Op deze conferentie werd echter duidelijk dat er een breed verzet aanwezig was in vele ontwikkelingslanden. De in Caïro aanwezige toen nog kleine groep van lobbyisten voor het leven is de jaren daarna uitgebreid tot een groep, die manifest aanwezig is op de grote VN en internationale conferenties. Vanaf de Habitat conferentie in Istanboel is door de lobbyisten vooral het gebed als wapen intensief ingezet. De pro life lobby wordt door de beleidsmakers in toenemende mate als een bedreiging gezien voor de pro abortus mentaliteit in de internationale organen

Als Schreeuw om Leven zijn wij internationaal heel actief. Sinds 25 jaar vermoorden we onze kinderen in de moederschoot: 50 miljoen per jaar Abortus is van vrij recente datum. Sinds de jaren 70 van de vorige eeuw zien we een golf van abortuswetgevingen over de wereld gaan. Thans worden per jaar wereldwijd 50 miljoen kinderen in de moederschoot vermoord. Meer dan een half miljard kinderen zijn niet geboren geworden. Meer dan een half miljard moeders lopen

rond met een wond in hun leven.

Zij hebben hun eigen kindje laten doden. En wie zich tegen abortus verzet, wordt gezien als iemand die zich verzet tegen de stroom van de tijd. Abortus is een geaccepteerde zaak. Daar moet je, je niet meer druk over maken. Het is voor de meeste mensen een gepasseerd station. Het is nu eenmaal zo. En hoe ook duidelijk wordt dat abortus de meest gruwelijke aanval is op een onschuldig medemensje op de plaats waar een mens zich toch het veiligst zou moeten weten, de hele wereld gaat door met het gruwelijk vermoorden van deze onschuldige medemensen.

Het is de barbarij van de 21ste eeuw.

Als abortus niet bestond en we zouden dan met een groep mensen beslissen om ongeboren kinderen uit de moederschoot te halen, dan zou ieder meteen verbijsterd reageren: Hoe kom je er bij, om zoiets wreeds maar te bedenken. Voor de zeehondjes kunnen we die gedachte nog wel opbrengen. Want als er wereldwijd zeehonden worden doodgeknuppeld dan komt de groen beweging, met Greenpeace voorop, in

beweging en worden wereldwijd protestacties gehouden.

Maar als het om het vermoorden, levend uiteen rukken, van ongeboren kinderen gaat, dan krijg je nauwelijks iets in beweging. En zelfs de christenen, die weet hebben van de schepping van God, hoe een kindje in de moederschoot geweven is door God, komen niet in beweging. Ze laten het maar gaan. Ze worden zelfs boos als ze iets te actief met het onderwerp geconfronteerd worden. Abortus is de moderne slavernij. De kinderen zitten gevangen in de schoot van hun moeder en wachten weerloos op de dood.

De VN, de Wereldbank en de IMF vormen samen een complot en vermoorden de kinderen. Eind september zouden de IMF en de Wereldbank hun gezamenlijke jaarvergadering houden in Washington. Voorbereidingen werden getroffen om door middel van een 3 meter hoog hek het gehele conferentieblok af te schermen voor de duizenden demonstranten, die zich al weer opgemaakt hebben om hun protest tegen de globalisering en de armoede en vele andere zaken kenbaar te maken. Er was al besloten om de duur van de conferentie van zes naar twee dagen te beperken.

De kantoren van de IMF liggen vlak naast het Witte Huis. Door de terroristische aanvallen, ook op het Pentagon, en de mislukte aanval op het Witte Huis, is de stad veranderd in een fort. De jaarvergadering is uitgesteld. Wat is er aan de hand? Er is een geestelijke strijd gaande in de hemelse gewesten. Wie oren heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeente heeft te zeggen. Is er soms een verband? Als ontwikkelingslanden leningen willen afsluiten bij de Wereldbank en het IMF, dan zijn daar voorwaarden aan verbonden en een van de voorwaarden is, dat zij moeten meedoen met de bevolkingspolitiek van de VN.

En die bevolkingspolitiek houdt in, dat zij vrouwen het recht

moeten geven op abortus. Dat er heel scherp een politiek van bevolkingsvermindering moet worden gevoerd. En doen deze landen daar niet aan mee, dan komen ze niet in aanmerking voor deze leningen. Landen met een hoog moreel ethisch gehalte komen zo in de tang van ons eigen financiële kapitalistische systeem.

Op de grote vergaderingen van het IMF, de Wereldbank en de VN conferenties is ook altijd een delegatie van de VN Bevolkingsafdeling. De drang om abortus te bevorderen en het kindertal terug te brengen zou zijn, omdat er teveel mensen in de wereld zijn. De mensen die wel geboren worden kunnen het dan beter krijgen en vooral het westen plukt de vruchten van dit beleid. Onze economische systemen zijn gericht op ons hebben en houden en bewaren en niet op het delen van de zegen, die we allemaal hebben gekregen.

Moderne Molochdienst

De armoede zal wereldwijd dan ook alleen maar toenemen en zal zich ook steeds meer invreten in de westerse systemen. De zucht naar geld is inderdaad de bron van alle kwaad. De moderne Molochdienst en de dienst aan de Mammon gaan hand in hand. Het kan dan ook niet anders dan dat er grote catastrofes moeten komen. Kinderen offeren aan

de Moloch: Het land wordt in 10 en in 2 stammen gesplitst. Wat had de HERE Salomo geweldig gezegd. Hij had niet om rijkdom, maar om wijsheid gevraagd. En die wijsheid kreeg hij, maar bovendien ook de rijkdom. Alle volkeren rondom vroegen zich verbaasd af, hoe geweldig de God van Salomo wel moest zijn, om hem zo te zegenen. Toen koning Salomo echter op zijn oude dag zijn heidense vrouwen toeliet om hun kinderen aan de Moloch te offeren, kwam het oordeel van God onherroepelijk. God zegt: hoe is het in je opgekomen, Salomo, om dat toe te laten.

Dat heidense volkeren het doen is al verschrikkelijk genoeg. Maar, jij als koning in mijn naam gaat toch niet de kinderen offeren aan de Moloch. Om je eigen welzijn en welvaart te verhogen. En het dal Hinnon, vlak tegen Jeruzalem aan, was vol van bloed van de offers. De kinderen werden in de gloeiende armen van de afgod Moloch gegooid, om dan krijsend te sterven. En hoe meer gekrijs, hoe meer de goden luisterden. Gods oordeel staat vast.

Splitsing stammen

Het rijk wordt in tien en in twee stammen gesplitst. En omwille van zijn vader David gebeurde het niet in het koningschap van Salomo maar in dat van zijn zoon. En tot op vandaag is het rijk in tien en in twee stammen

gesplitst. Wat een straf, wat een oordeel. Gods uitverkoren volk in tweeën gesplitst. En als het niet was dat Messias Jezus geboren moest worden uit het uitverkoren volk, dan had God wellicht een einde gemaakt aan het gehele volk.

Lees het in 1 Koningen 11 en 12. Als de kinderen aan het hart van God geboren, worden aangeraakt, dan is de toorn van God compleet. Dan komt Hij met zijn oordelen. En dat is dan ook verschrikkelijk. Want sinds de splitsing van het rijk in de tien en de twee stammen is het alsmaar oorlog geweest tussen de broedervolken. Lees de bijbel er maar op na. En dan zijn we in de tijd van de grote profeten. Kinderen offeren aan de Moloch: Het volk gaat in ballingschap. En wat doet het volk. Opnieuw zijn ze de Baäl onderdanig. Lees het maar na, bijvoorbeeld in Jeremia 7 en 8. Weer worden de kinderen geofferd in het dal Ben Hinnon. Lees Jeremia 6. Hoe is het mogelijk? Jeremia zegt: De naam van het dal Ben Hinnon zal veranderd worden in Moorddal. Het bloed vloeit. De kinderen schreeuwen van de pijn. De zonden rijzen tot aan de hemel. De maat is vol. En de profeten kondigen de ballingschap aan. En het volk gaat in ballingschap.

We lezen het in de profeten. Als we aan de kinderen komen dan komen we aan God. Wie durft het in zijn hoofd te halen, om kinderen te offeren om je eigen welvaart te vergroten. En dat terwijl God hen zo gezegend had. En nu dit. Dat kan niet. Ze kunnen van allerlei zonden doen. En wat zijn ze niet avallig van de HERE. De profeten roepen keer op keer op tot bekering. En wat is het een hardnekkig volk. Maar ze luisteren niet.

Maar als het volk opnieuw de kinderen begint te offeren, dan is de maat vol. Jullie gaan in ballingschap. Het is gebeurd. En ze gaan in ballingschap. Ze moeten naar het land van hun grote onderdrukker, 70 jaren lang. En we weten, dat

slechts een klein gedeelte is teruggekomen. En dan alleen van de twee stammen. Van het tien stammenrijk is nooit iemand teruggekomen. Dat kon ook niet, want daar waren andere volken neergezet.

De Samaritanen.

Dat waren geen joden. En van het twee stammen rijk is een klein deel teruggekomen. Want het plan van God moest doorgang vinden. De beloften aan Abraham gedaan, moesten vervuld worden. De Messias zou uit dit volk geboren worden. En de Messias is geboren. Messias Jezus. Maar het volk heeft Hem verworpen. Hij is gekruisigd, gestorven en begraven en ten derden dage opgestaan uit de doden. Prijs de Heer. Hij kondigt de ondergang aan. En in het jaar 70 valt Jeruzalem en wordt de stad verwoest. En tot op vandaag zijn ze verstrooid onder de volkeren.

Sinds 1948 komen ze weer terug in hun land. We zien vervulling van de profetie. En dat is ook beloofd. De profeten staan er vol van. Het volk heeft gezondigd. Ze zijn daarom verstrooid onder de volkeren. Maar God zal ze weer terug brengen. Hij laat zijn volk niet in de steek. Kinderen opofferen aan abortus is de moderne Molochdienst: het oordeel staat vast. We zien de moderne Mammon Moloch afgodsdienst opkomen, want de reden om het kind niet te willen, is het gemak dat we willen hebben.

We willen onze eigen agenda

afwerken. En het kind mag de dupe worden! Abortus moet. Wie maakt zich daar nu nog druk om? Wie heeft het ooit in zijn hoofd gehaald, om de kinderen onder het hart van de moeder weg te snijden. En wereldwijd elk jaar tenminste 50 miljoen kinderen. Het is inderdaad de moderne Molochdienst. Daar kan alleen maar het oordeel op komen, want God neemt het niet.

En God neemt het helemaal niet, dat wij als christenen abortus een gepasseerd station vinden. Wij moeten juist nu de kansen grijpen die we nu hebben. En wat te denken van de kindermoord op geboren kinderen in India. En de achterstelling van het meisje in de Aziatisch volkeren. Daar moet het oordeel wel op volgen. We zijn het nieuwe millennium ingegaan, maar nog nooit werden zoveel kinderen bedreigd als vandaag en in de eerste plaats in de moederschoot. Hoe vaak heeft ook de HERE Jezus gezegd: wie een van deze kleinen aanraakt, het ware beter, dat een molensteen om zijn hals gehangen was en hij in de diepte der zee was verzwolgen. En wat doen wij? Wij proberen abortus zoveel mogelijk te legaliseren.

Wereldwijde moord

De Verenigde Naties, de Wereldbank, het IMF, de meeste regeringen staan te dringen om deze kindermoord voort te zetten, want dat zou het welzijn en de welvaart van de overigen die mogen blijven

leven ten goede komen. De verering van de Mammon en de Moloch gaan hand in hand. Er is alle reden om in de huidige apocalyptische gebeurtenissen verbanden te leggen tussen de waarschuwingen voor de Mammon enerzijds en de Moloch anderzijds. We kunnen niet God dienen en de Mammon. Het heeft alles te maken met de kinderroof uit de moederschoot en het geweld, dat we de miljoenen kinderen aan doen, die geboren zijn. Als we aan de kinderen komen, dan is de maat vol.

Dan komt Gods oordeel.

En als we de tekenen van dat oordeel vandaag zien, dan is er grote haast dat we ontwaken ons bekeren en verootmoedigen, abortus afschaffen en het reddende evangelie proclameren opdat nog velen behouden worden voordat het eindoordeel komt en God zijn rijk van recht en gerechtigheid grondvest. Het is daarom, dat we temidden van de apocalyptische eindoordelen ons des te krachtiger inzetten voor het leven.

Drs. L.P. Dorenbos,

19 september 2001/Nieuwjaar
Israël 5762/Jom Kippoer

Geboren , niet gemaakt

Boekrecensie

Theo Boer, Elise van Hoek en Dick Mul (redactie)

(Amsterdam: Buijten & Schipperheijn, 2020) 240 pp. €19,95

Wat is het ontstaan van een kind toch een onuitsprekelijk groot wonder! Het schepsel mens wil de geheimen van de Schepper (anderen hebben het over 'moedertje Natuur') steeds verder ontdekken en nieuwe technieken toepassen. Dat roept wel talloze ethische vragen op.

Dit boek gaat over ongewenste kinderloosheid, onbedoelde zwangerschappen en de vraag hoe je handicaps kunt voorkomen. Het is uitgave van het Lindeboom Instituut, dat medisch-ethische thema's vanuit christelijk perspectief benadert en een update van de stand van medische zaken en ethische bezinning op het begin van het leven. De auteurs hebben als uitgangspunt dat de beschermwaardigheid van ongeboren leven voorop staat.

Onvoorstelbaar wat er in de medische wetenschap is bedacht en uitgevoerd. Uit gewone menselijke cellen kunnen stamcellen gemaakt worden. Sperma, eicellen en embryo's kunnen worden ingevroren, zodat mensen op hoge leeftijd genetisch eigen kinderen kunnen krijgen, zelfs postuum. De techniek waarmee in het laboratorium zaad- en eicellen gemaakt kunnen worden (in-vitrogametogenese, IVG) belooft in theorie dat iedereen een genetisch eigen kind kan krijgen, ook als dat niet op de natuurlijke manier kan. Vooral het vermengen van menselijke stamcellen met dierlijke embryo's roept ethische vragen op. En hoe zit het met eiceldonatie en -adoptie, draagmoederschap, wensouders, draagmoeders en juridische moeders?

Seks zonder voortplanting en voortplanting zonder seks zijn nu beide mogelijk. Er is zelfs voortplanting zonder toestemming. Van een overledene van wie nog materiaal beschikbaar is, zou postuum nageslacht verkregen kunnen worden.' (p. 220)

'Een van de meest saillante mogelijkheden zou de geboorte zijn van een kind dat genetisch van maar één persoon afkomstig is, als men erin slaagt uit de cellen van één persoon zowel zaad- als eicellen te kweken.' (p. 221) De mens blijkt in staat te zijn tot kunstmatige autogamie of zelfbevruchting.

In-vitrofertilisatie of IVF, ook wel reageerbuisbevruchting of proefbuisbevruchting genoemd, is een voortplantingstechniek waarbij een of meer eicellen buiten het lichaam worden bevrucht met zaadcellen, waarna de ontstane embryo's in de baarmoeder teruggeplaatst worden. Rond vruchtbaarheid en onbedoelde en ongewenste zwangerschap, anticonceptie, abortus, IVF met en zonder restembryo's, embryoselectie, drie-ouderembryo, gebruik van prenataal onderzoek, gebruik van gedoneerde zaad- of eicellen en kloonembryo's lopen de meningen uiteen.

Wanneer is er sprake van een beschermwaardig menselijk leven? Volledige beschermwaardigheid: sinds het samensmelten van een eicel met een zaadcel of toenemende beschermwaardigheid als iemand een aantal zichtbare vermogens heeft ontwikkeld? (p.14-16)

'Als basistechniek heeft IVF ervoor gezorgd dat de menselijke voortplanting steeds sterker te manipuleren is. De technische mogelijkheden daarvoor zijn spectaculair toegenomen.' ... '... iedere verandering betekent een nieuw experiment met mensen.' (p. 39)

Welke gebreken of handicaps tolereren we niet meer? Want pre-implantatieve genetische diagnostiek zou een groot aantal genetische ziekten kunnen uitbannen. En zo doen we dus aan mensverbetering. 'Nieuw aan pogingen tot mensverbetering is dat ze zich baseren op een specifieke vorm van maakbaarheid,

namelijk een opwaardering en perfectionering van mensen via technologie. De taak van de geneeskunde verschuift hier van het voorkomen, genezen en verlichten van aandoeningen naar het verbeteren van menselijke vermogens op fysiek, mentaal, creatief en moreel vlak.' (p. 225) 'Mensverbetering zal, indien succesvol, de ongelijkheid tussen mensen bevorderen en daarmee sociale spanningen versterken die sterke ongelijkheid oproept.' (p. 227) 'Het streven naar vervolmaking (met de nadruk op 'maken') zal ertoe leiden dat mensen steeds meer worden beschouwd als 'projecten'. Het ondermijnt de waardigheid van mensen zoals ze – 'onbewerkt' ter wereld komen.' (p.228) Vandaar de titel van dit boek: 'Geboren, niet gemaakt'.

'Niemand kan een ander het recht ontnemen te worden geboren in plaats van gemaakt.'

(p.184) 'Maar waar de geneeskunde onder het beslag komt van een maakbaarheidsideaal, dreigt de menselijkheid te worden verdrongen.' (p. 185)

Ten aanzien van de reprogenetica wordt terecht opgemerkt: 'Eén stap leidt dikwijls tot volgende stappen en het is de vraag waar deze dynamiek uiteindelijk tot staan zal komen, als zij al tot staan komt.' (p. 223)

'In Nederland is het sinds kort toegestaan dat binnen een lesbisch koppel de ene vrouw middels IVF-behandeling eicellen doneert aan haar vrouwelijke partner.' (p.98) 'Ongeacht gaardheid of samenstelling van een gezin zijn alle mogelijke vruchtbaarheidsbehandelingen toegestaan. Het welzijn en de emotionele ontwikkeling van een (ongeboren) kind staan wel altijd voorop.' (p. 99) Ik betwijfel dat. Het gaat toch veel meer om de wens van de (toekomstige) ouders?! Hoeveel uit al dan niet anoniem zaad verwekte kinderen zijn niet koortsachtig op zoek naar hun biologische vader? Een andere

auteur weerspreekt dit: 'De kans bestaat dat de belangen van de wensouders in hoge mate boven die van het kind gaan prevaleren.' (p. 221) Dit is in tegenstelling tot abortus, waar wel inderdaad het verzoek van de vrouw het uitgangspunt. Abortus is een vermeend recht van de vrouw en haar kind is rechteloos gemaakt.

Een opvallende ontwikkeling is dat ouders een levenloos geboren kind ongeacht de leeftijd sinds 2019 in de Basisregistratie Personen kunnen laten opnemen. (pp. 19, 123, 132-134) Achteraf wordt dus erkend dat het geen 'propje slijm of groep cellen' was, maar een mens! 'Een ongeboren kind heeft wel een bijzondere status, maar geen rechtssubjectiviteit en is dus niet gelijk aan een geboren mens.' (p. 133) En wanneer krijgt en heeft een mens een ziel? Een ziel is niet objectief en empirisch waarneembaar.

Sommigen willen vurig hun kinderwens in vervulling doen gaan, terwijl anderen juist willen voorkomen dat zij een kind op de wereld zetten. 'De abortuscijfers blijven vergeleken met andere landen laag en vrij constant: rond de 30.000 gevallen per jaar.' (p.70) Dat is maar relatief; je zou het evengoed bedroevend hoog kunnen noemen. De 24-wekengrens voor een abortus met medicamenten (bij voorbeeld abortuspil) of met curettage is arbitrair, want zij is afhankelijk van ontwikkelingen in de neonatologie. (p.59)

Een toenemend aantal spontaan geboren kinderen vóór 24 weken overleeft dit. (p.81) Let wel: de abortusgrens is in Nederland niet vastgesteld op 24 weken. Artikel 82a Wetboek van Strafrecht formuleert: 'Onder een ander, of een kind bij of kort na de geboorte, van het leven beroven wordt begrepen: het doden van een vrucht die naar redelijkerwijs verwacht mag worden, in staat is buiten het moederlichaam in leven te blijven.' (pp. 130, 131)

In hoofdstuk 10 is er aandacht voor Joodse, Rooms Katholieke

en protestantse visies. Ter aanvulling op de Joodse: in Israël wordt ook over abortus verschillend gedacht, maar dit is daar de praktijk: volgens de Israëlische wet heeft een foetus geen rechten tot het moment dat hij of zij geboren is. Dat betekent dat abortus tot het einde van de negende maand uitgevoerd mag worden en dat het kindje dus de gehele zwangerschap vogelvrij is!

Naast een gedetailleerde inhoudsopgave, vinden we introducties van de 15 auteurs en bovendien een namen- en een woordenregister, zodat het als naslagwerk gebruikt kan worden. Dat ik hier een degelijk en gedocumenteerd boek over medische ethiek in handen heb bewijzen wel de gemiddeld 45 eindnoten per hoofdstuk. De auteurs benaderen vragen multidisciplinair: ethisch, juridisch, medisch, sociologisch, theologisch en cultuurfilosofisch. Nederlandse wetten worden geciteerd, medisch-technische termen worden niet geschuwd en een paar cases worden behandeld. Kortom, vooral voor (huis) artsen een actueel en waardevol boek met heldere opzet vaak met samenvattingen, ter bezinning in deze tijd waarin niets meer onmogelijk lijkt.

W.J.A. Pijnacker Hordijk

